

اداره خانی :
فصله پنجمین بازار می صاحبگیر خاندانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستو ویولوس ده خریستیدیس

'Α'β' 'Ο'λη'α

Τεμάχται γρος. 2.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ



Ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἀνακοχῆς.



Ἡ Α. Υ. ὁ Μέγας Βεζύρης Ταλαὰτ Πασῶς,
ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ του.

Ἡ ὁροθεσία τῆς ἀνακοχῆς,
ἢ μεταβληθεῖσα ἐκ νέου εἰς θέατρον πολέμου.



Ρουμάνοι, ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς ἐστίας των.



Ἄσ' Ὀλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ἰδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένην ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ, 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
, τὸ ἔξωτερικόν > > > Φρ. 20

Αἱ ἐγγραφαὶ προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.



ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΧΑΣΜΑΤΑ

Εὐρίσκονται χάσματα σχεδόν πανταχοῦ καὶ ἔχομεν ἐν ἐπιστημονικῇ, ἐν φιλολογικῇ, ἐν καλλιτεχνικῇ καὶ ἐν κοινωνικῇ χάσματα. Σήμερον θ' ἀσχοληθῶμεν περὶ τῶν κοινωνικῶν χάσμάτων· αὐτὰ εἶναι τὰ μᾶλλον συνήθη καὶ τὰ ἐξασκοῦντα περισσοτέρως ἀπαιροῦν ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ὁμάδων.



Παράδειγμα πρῶτον :

Ταπεινὸς βιοπαλαιστής, μόλις φθάσας εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀπὸ τὰ βάρη τῆς μακροῦνης ἐπαρχίας του, ἐξακολουθεῖ ἐδῶ τὴν βιοπάλην του ἀφανῆ καὶ ὑπὸ τὸν κοινωνικὸν ὀρίζοντα. Ἀποτελεῖ ἕνα ἀσήμαντον τροχὸν τῆς ζωῆς, χωρὶς ἀτομικότητα καὶ προσωπικότητα, καὶ εἰς τὰ σκοτὴ τῆς ἀτυμοσφαιρας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διαβίωει, σκοπὸν μοναδικὸν του ἔχει νὰ χρηματίζεται. Τὸ ἐπιτυγχάνει. Ἡ ἀγρία του ἐπιμονή, ἡ φοβερὸ γλισχρότης, αἱ στερήσεις καὶ, οὐκ ὀλίγως, ἡ ἐλαστικότητα τῆς συνειδήσεως, τοῦ προσπορίζουν χρήματα κατ' ἀρχάς, εὐπορίαν κατόπιν, μετ' ὀλίγον τὰ πλοῦτη.

Ὁ ταπεινὸς ὑπαλληλικὸς παντοπώλου τῆς χθῆς μεταβάλλεται εἰς διευθυντὴν ἐπιχειρήσεως, πλήν, ἐπειδὴ ἡ βιοπάλη καὶ ἡ κερδομανία τοῦ παρεκώλυον πᾶσαν μόρφωσιν, αὐτὸς ἐξακολουθεῖ ἀνετὸς τῆς ρεδιγκότας, τὴν ὁποίαν ἐνδύεται τὴν ὥραν, νὰ περιπλαῖ τὸν εὐτελεῖ τὴν χθῆς ἀνθρώπον.

Ἐν τῷ μεταξῷ ἐνυμφεύθη καὶ μετ' ὀλίγον εὐρήθη πατήρ μιάς οἰκογενείας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτοκ πολυμελοῦς. Ἦρχισαν τότε ἄλλης φύσεως ὄνειρα. Ὁ νεόπλουτος τῆς σήμερον ἔχει νέαν κατεύθυνσιν φιλοδοξίας. Δὲν τὸν γαλβανίζει ὁ πλοῦτος ἢ, μᾶλλον, ἀφίεται μόνον αὐτὸς εἰς τὸν πειρασμὸν ἐκείνου, τὸν ἀποκλείει ὅμως ἀπὸ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του. Πῶθι διὰ τὸ παιδί του δόξαν ἄλλης φύσεως, θέλει νὰ τὸν ἐκσφενδονίσῃ εἰς τὸν πνευματικὸν, τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον. Διαθέτει τὸ χρῆμά του, οὐκ ὀλίγως μάλιστα ἀδικῶν τὰ λοιπὰ παιδιὰ του—τὰ κορίτσια του—ἐν τῆς προικῆς τῶν ὁποίων ἀντλεῖ χάριν τοῦ υἱοῦ. Καὶ ὁ υἱὸς αὐτὸς ἀποστελλεται εἰς τὰ πανεπιστήμια, διατρέχει εἰς τὰς Εὐρώπας καὶ ἐκεῖ, καταφαγῶν τὰ πατρικὰ φέρινα, ἐπιστρέφει, κομίζων ὑπὸ μάλῃς ἐν δίπλωμα.

Οἱ γονεῖς χαίρουν καὶ χειροκροτοῦν ἐπὶ τῇ ἐπαπόδῳ τοῦ παιδιοῦ τῶν. Ἀλλὰ σήμερον ἐξακολουθεῖ αὐτὸς νὰ εἶναι παιδί τῶν;

Θὰ τὸ μάθουν ἀργότερον, ὅτι ἐπαύσα· τὴν δὲ κατάστασιν αὐτὴν, τὸ θλιβερότερον, ἔχουν δημιουργήσει αἱ ἴδιοι αὐτοί.



Ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψεν ἐπιστήμων μετὰ τὸ ἐπίκρισμα τῆς εὐρωποικῆς μορφώσεως, ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος μόλις μετὰ τὸ μονόκλ—ὡσεὶ νὰ μὴ μολύνη ἄλλος τὸ μάτι του—καταδέχεται νὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους, πολὺ ὀλιγώτερον θὰ καταδεχθῆ νὰ βλέπῃ τοὺς γονεῖς του, νὰ εἶναι ἀδελφὸς τῶν ἀδελφῶν του, δὲν ἀναγνωρίζει τοὺς παλαιούς συγγενεῖς του. Βλέπει ὑψηλά.

Εἶναι νέος, εἶναι ἐπιστήμων, φρονεῖ, ὅτι ἔχει ἀξίαν καὶ ἔχει τάσεις ὑπερβολικὰς. Περιφέρεται μόνος εἰς τὰ ἀριστοκρατικώτερα σαλόνια, ὅπου γίνεται δεκτός, χάρις εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν γαμβροδιψίαν, καὶ ἐκεῖ ρίπτει τοὺς προβολεῖς του. Κάμνει τῆς νύμφης τὴν ἐκλογὴν.

Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει διὰ τὸ παρὸν ζήτημα ἡ ἐξέλιξις τῆς ζωῆς τοῦ νέου· ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι καλὸν νὰ σταματήσῃ ἡ προσοχὴ καὶ ἡ ἐρευνά μας, εἶναι αἱ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὸ χθῆς οἶκον πρὸς αὐτὸν περιβάλλον.

Οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ μετὰ ἄλλα ὄνειρα τὸν ἀνέτρεφον, μετὰ ἄλλους πόθους. Αὐτοί, ταπεινοί, ἀσήμαντοι μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν, μόλις ἀκουστοὶ διὰ τὰ χρήματα ἢ τὰ χρηματάκια, ποῦ διεθετόν, ἐνόμισαν, ὅτι, ἂν δημιουργήσουν εἰς τὴν οἰκογένειάν των ἕνα ἐπιστήμονα, ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς θὰ ταῖς προσεσφέρει τὰς τιμὰς, τῶν ὁποίων ἔστεροῦντο.

Καὶ ὅμως ἠπατήθησαν. Ὁ εἰς βλέπει τὸν ἑαυτὸν του εἰς ὑψηλὴν βαθμίδα, ἀπὸ τῆς ὁποίας μόλις εἰς τὸ βάθος τῆς διακρίνει τὴν μηδαμινότητα τῶν γονέων καὶ τῶν συγγενῶν του. Τοὺς ἀποφεύγει, σχηματίζει νέα κέντρα, νέον περιβάλλον, νέαν ἀτμόσφαιραν.

Οἱ γονεῖς, οἱ ἀδελφοί, αἱ ἀδελφαὶ ὀνειμάζον αὐτὸ ἀχαριστίαν. Αὐτὸς τὸ ἀποκαλεῖ ἀξιοπρέπειαν. Ὁ μελετητὴς, ἐν τούτοις, τῆς κοινωνίας, εἰς τὸ φαινόμενον αὐτὸ διακρίνει χαίρον ἐν παμμέγεθες κοινωνικὸν χάσμα.



Ἡ ΓΥΝΗ

Πόσον ὠραία εἶν' ἡ γυνή, τὴν ὄψιν ὅταν κλίνη μετὰ φωτεινὸν χαμόγελο, σὺν ἄγγελος προστάτης, σὺ βρέφος τὸ ξανθόμαλλο, ποῦ ἀνίδεο σιγασίβει τὴν πρώτην στάλα τῆς ζωῆς σὴ ρόδινη ἀγκαλιά της!

Ὁραία, ὅταν σὺ σπῆς τῆς μετ' εἰρήνην βασιλεύσῃ καὶ σὺν ἀθῆνῳ παιδοκοσμῷ, ποῦ τὴν κυττῶ σὲ μᾶτις, μετὰ γνάθῳ ἀνοίγει τῆς ζωῆς τὰ πρῶτα μονοπάτια, ποῦ ἡ πλάνη μ' ἔσμα μαγικὸ κρητὰ παραμονεύει.

Πόσον ὠραία εἶν' ἡ γυνή καὶ πόσον θαυμαστὴ μέσ' στῆς θρησκείας τ' ἔχραντο μυστήριον, σὺν Πυθίᾳ, σὺν Ἐστιάς, ποῦ σὴν ἀγνόητα πιστῆ φυλάγει, τρέφει ἀκαίμητη τὴν ἱερὰ λυχνία!

Ἡ, ὅταν μετὰ προαισθητὴ ψυχῆς προφητικῆς, μέσ' σὲ φεγγαροφώτιστα νεκρογενεῖα ρομάνια, καὶ, μυστικὸς προάγγελος μιάς τέχνης θεϊκῆς, συνάξει τὰ πολύτιμα θαυματουργὰ βράνια!

Ἄλλ' ὅταν τὸν ὀρίζοντα τοῦ αἴκου τῆς ἀπλῆν ἔως σὲ ἀτελεύτητο βασίλειον τῶν πότων κ' ἀνάμεσα σὶ τῶν στενογῶν τὸ χάος θεμελιώνῃ τὸν φωτεινὸν πορτήρον τῆς θρόνον,

Ὅταν γλυκεῖα, πεντικὴ τὴν ἄγρια δαμάζη Μοῖρα κ' ἡ συμφορὰ χαμογελῶ σὲ σπλαχνικὸ τῆς βλέμμα, τότε εὐωδιάζουν γύρω τῆς Ἐξαγγελίου μέτρα καὶ κάλλους εὐαγγελικοῦ τῆς στελείζει στέμμα.

Γυνή! δὲν ἐγεννήθηκες τὸν τῶν σευ τὰ σκοτίζεις μετὰ τὸν ἀνεξερεύνητο τῆς γένεσος οὐρανό.

Σὺ βασιλεύεις σ' ἕνα κόσμον ἀληθινό, πεῦ μετὰ τὸν ἥλιο τῆς καρδίᾳ σου τὸν φωτίζεις.

Ἡ ὑψηλὴ δὲν εἶν' ἐκεῖ τῆς Ἐπιστήμης πλάνη! ἄλλ' εἶν' Ἀγάπη κ' Ἐλεος, τ' ἀγγελικὰ τὰ ταίρια. Ἐκεῖ τὸ δακρυστάλακτο σου πλέκουσε στεφάνι, τοῦ πόνου καὶ τῆς συμφορᾶς τὰ εὐγνώμονα τὰ χέρια.

Ἐκεῖ μυριάδες σὲ ὕμνουσ' ἕνα παγκόσμιον ἔσμα· σὺ λαοὺς ὁ ἀγενέστερος ἐπὶ τοῦ κόσμου κλήρας. Μέσ' σὴν καρδίᾳ σου ἐστάλαξε καὶ πάλαι τοῦ

[Σωτήρος

ὁ μέγας πόνος κ' ἡ στοργὴ γιὰ τὸ φτωχὸ του πλάσμα.

Α. ΠΡΟΒΛΕΤΤΙΟΣ

Μετὰ τὴν ρασικὴν ὀπισθόθεσιν εἰς διακεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων ἐθνότητας, ἐκτὸς τῆς Οὐκρανίας, ἔχομεν τὰς ἐξῆς ἐθνικὰς περιφερείας, αἵτινες ἀγωνίζονται πρὸς παγίωσιν τῆς ὑπὸ τὸν τσαρικὸν σκῆπτρον ἀπολασθείσης ἀνεξαρτησίας των: τὴν Λιθουανίαν, τὴν Κουρλανδίαν καὶ τὴν Ἑσθονίαν.

Ἡ Λιθουανία, χώρα βορειοδυτικῆ τῆς Ρωσίας, ἦτο ἄλλοτε δουκᾶτον ἀνεξάρτητον, μετ' ὃ ἠνώθη τὸ 1569, μετὰ τοῦ Πολωνικοῦ κράτους, συγκαταβαίνον ἐκ τῆς κυρίας Λιθουανίας (Litha), τῆς Σαμογατίας καὶ Λιθουανικῆς Ρωσίας. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μεγαλειότητος αὐτῆς ἰσχύος ἀπ' οὗ ὁ Ζακσὼν ἠσπάσθη τὸν χριστιανισμόν, ἡ Λιθουανία εἶχεν εὐρυτάτην ἐκτασιν, πρὸς ἀνατολὰς ἐφθανε σχεδὸν μέχρι Μόσχας, πρὸς δὲ νότον μέχρι τῆς Μαύρης θαλάσσης.

Κατὰ τὴν διανομὴν τῶν πολωνικῶν χωρῶν, τὸ 1793 ἡ Λιθουανία περιήλθεν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Ρωσίας, ἐσχηματίσθησαν δὲ ἐξ αὐτῆς τὰ κυβερνεῖα Βίλνο, Γρόδνο, Μοχίλέβ, Βίτεψκ καὶ Μίνσκ. Ἐν τούτοις, μέρος τῆς χώρας κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα εἶχε κυριευθῆ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἱπποτῶν καὶ ἔκτοτε ἔμεινεν ἠνωμένον μετὰ τῆς ἀνατολικῆς Πρωσίας.

Οἱ Λιθουανοὶ, οἵτινες μετὰ τῶν Λετῶν καὶ τῶν ἀρχαίων Πρώσων ἀποτελοῦσι τὸν Λετικὸν κλάδον τῆς λευκοσλαβικῆς οἰκογενείας τῶν ἐθνῶν καὶ γλωσσῶν, ἐκυρίευσαν κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα τὴν Βολυνίαν, τὸ Κίεβον, τὸ Τσερνιγῶφ. Ἡ χώρα των, ὀλιγώτερον εὐφορὸς τῆς λοιπῆς ρωσικῆς χώρας, ἐν τούτοις παράγει εἰς μεγάλας ποσότητας σίκαλιν, σίτον, λίνον καὶ κάρναβιν.

Ἡ ἔκτασις τῆς ἀνέρχεται εἰς 167.000 τετραγ. χιλόμετρα μετὰ 400.000 κατοίκους. Ἡ λιθουανικὴ γλῶσσα εἶναι συγγενεστὰ τῆς σλαβικῆς, διαίρεται δὲ εἰς τρεῖς διαλέκτους: 1) τὴν ὀρχαιορωσικὴν, ἐκλιπεύσαν κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, 2) τὴν λιθουανικὴν, λαλουμένην εἰς τὰ πρὸς Ν τῆς Κουρλανδίας μέρη, καὶ τὴν λευτικὴν, ἧτις ὀμιλεῖται ἐν Κουρλανδίᾳ καὶ ἐν τῷ νοτιῷ μέρει τῆς Λιβονίας. Εἰς τὰς δύο ταύτας διαλέκτους εὐρίσκεται πλουσία συλλογὴ δημηθῶν ἔσμάτων, ἔχόντων μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν συγκριτικὴν φιλολογίαν.



ΕΣΘΟΝΙΑ

Ἦτο κυβερνεῖον τῆς Ρωσίας, καλούμενον ὑπὸ τῶν κατοίκων αὐτοῦ Μείσμα, ὑπὸ δὲ τῶν Φινλανδῶν Βισομά. Ἦται ἡ βορειοτάτη καὶ μικροτάτη τῶν τριῶν παρὰ τὴν Βαλτικὴν ἠπαρχιῶν, ἔχουσα μετὰ τῶν νήσων Δάγδεν, Βόρμερ, Ἐδενοχολμ, Νόργεν καὶ 40 ἄλλων μικροτέρων ἔκτασιν 20.247 τετραγ. χιλιομέτρων καὶ 550.000, ἐξ ὧν τὸ πλεῖστον διεμαρτυροῦνται.

Ἡ Ἑσθονία ἀνήκει εἰς τὴν Ρωσίαν ἀπὸ τοῦ 1721, κατεῖται δὲ πρὸς Ν τοῦ Φιννικοῦ κόλπου, μετὰ τὸ Ναρὸβα πρὸς ἀνατολὰς, τῆς Λιβονίας πρὸς νότον καὶ τῆς Βαλτικῆς πρὸς δυσμὰς, ἀποτελοῦσα παρὰ τῆς σκεδῶν πεδιάδα, ἔχουσα πολλὰ τέλματα, ὀσμώδεις ἐκτάσεις καὶ περισσοτέρας τῶν 200 μικρῶν λιμνῶν. Διασχίζεται ὑπὸ πολλῶν ποταμῶν καὶ διατέμνεται ὑπὸ τοῦ Βαλτικοῦ ὑψιπέδιου. Τὰ κυριώτερα αὐτῆς προϊόντα εἶναι σιτηρά.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἑσθονίας διαίρουσιν εἰς δύο κλάδους. Καὶ οἱ μὲν κυρίας Ἑσθόνιοι, οἱ Ἰθαγενεῖς, ἀνήκουν εἰς τὸν φιννικὸν κλάδον τῶν ἐθνῶν καὶ γλωσσῶν, οἱ δὲ λοιποὶ εἶναι μίγμα Γερμανῶν, Σουηδῶν καὶ Ρώσων, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ γερμανικὸν στοιχεῖον ὑπερτερεῖ. Οὗτοι κατοικοῦσι κυρίως εἰς τὰς πόλεις καὶ κατέχουν τὰ μεγάλα ἀγροτικὰ κτήματα, ἀποτελοῦντες εἰδικὴν τάξιν εὐγενείας.

Οἱ Ἑσθόνιοι ἔχουν πλεῖστα ὠραιότατα δημόδη τραγοῦδια καὶ μύθους, ὡς καὶ ἐθνικὸν ἔπος «Ὁ υἱὸς τοῦ Κάλεβ», ἔργον μεγίστης ποιητικῆς ἀξίας.

Θ ΣΤΗΛΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΚΟΜΜΩΣΙΣ

‘Η κ. Χαρίκλεια, ή ξανθή και κομψή εκείνη κυρία, περιμένει εις τὸ σαλονάκι της τὸν διάσημον κομμωτὴν τῆς πόλεως Φραγκίσκον. Πόσον εἶναι ἀνυπόμονος! Ἄλλὰ καὶ τί χορὰν αἰσθάνεται! Φαντάσθαι, αὐτὸς ὁ ὀνομαστός κομμωτὴς ὅλου τοῦ καλοῦ κόσμου, νὰ τῆς κτείσῃ σήμερον τὰ μαλλιά! Τί εὐτυχία! τί δόξα!

‘Η κ. Χαρίκλεια θὰ ἐπήγαιεν ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὸν χορὸν, τὸν ἐπίσημον χορὸν, τὸν ὁποῖον εἶδεν ἡ κ. Περγίκα, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐπήγαιεν καὶ θὰ συνεκκεντρώνετο ὅλη ἡ ἀριστοκρατία. Ἦτο προσκεκλημένη καὶ ἡ κ. Χαρίκλεια.

Ἦτο μόλις μία μετὰ τὸ μεσημέρι, καὶ μετ’ ὀλίγον ὁ Φραγκίσκος θὰ ἦρχετο. Εἶχε πολλὰ δουλειὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην· θὰ ἐκτένιζε περισσοτέρως ἀπὸ τριάντα κυρίας. Δι’ αὐτὸ καὶ ἡ κ. Χαρίκλεια, ἡ ὁποία ἐπιμόνως τὸν ἐζήτησεν, ἐδέχθη νὰ ἔλθῃ τόσον ἔνωρίς, διότι ὅλας τὰς ἄλλας ὥρας ὁ Φραγκίσκος εἶχε προδιδοῦσαι εἰς ἄλλας κυρίας, ποῦ θὰ ἐπήγαιεν ἐπίσης εἰς τὸν χορὸν.

Τί νὰ γίνῃ; ἡ κ. Χαρίκλεια τὸ ἐδέχθη καὶ αὐτὸ.

Πραγματικῶς ὁ Φραγκίσκος ἦτο ἀκριθής. Τὴν μιάμιση ἀκριθὴς ἦλθεν. Ἐτοποθέτησε τὴν κυρίαν εἰς μίαν πολυθρόναν καὶ ἤρχισε νὰ κτενίσῃ.

Διὰ νὰ μὴ κουρασθῇ ἡ κυρία, ὁ Φραγκίσκος μετὰ τὴν εὐστροφίαν καλοῦ ὀμιλητοῦ, ἤρχισε νὰ διηγῆται πολλὰ πράγματα. Τῆς ἔλεγε διὰ τὸν χορὸν ἐκεῖνον, τῆς περιέγραφε προκαταβολικῶς τὰς ἐκπλήξεις, ποῦ θὰ παρουσίαζε μετὰ τὰς περιέργους τουαλέττας, μετὰ τὰ ἀφθονα δῶρα τοῦ κοιλλιῶν, μετὰ τὸν διάκοσμον τῶν αἰθουσῶν.

— Θὰ εἶναι ἀπόψε μαγεία! ἔλεγεν ὁ Φραγκίσκος.

‘Η κ. Χαρίκλεια ἦτο εὐτυχής, διότι θὰ μετεῖχεν εἰς αὐτὴν τὴν ὄραϊαν συγκέντρωσιν.

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ὀμιλίαν του ὁ Φραγκίσκος, ταυτοχρόνως ἐπέβη καὶ τὴν κόμμωσιν. Δι’ αὐτὸ λέγει εἰς τὴν κ. Χαρίκλειαν:

— Κυρία, εἶναι μόλις δύο ἡ ὥρα· ἡ κόμμωσίς σας ἐτελείωσεν, ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη, διὰ νὰ μὴ χαλάσῃ, ὅπως μένετε ἀκίνητη ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρως. Ὅχις πολλὰ κινήσεις, οὔτε πολλὰ βήματα. Παρατηρήσατε!

Καὶ ὁ Φραγκίσκος ἔφερον εἰς καθρέπτην πρὸ τῆς κ. Χαρίκλειας.

Τί θαῦμα ἦτο ἐκεῖνο! Ὁ κομμωτὴς εἶχε κάμει μετὰ τὰ μαλλιά της τὰ ξανθὰ ἓνα ἀριστοῦργημα κομψότητος καὶ καλλιτεχνίας.

‘Η κ. Χαρίκλεια ἦτο καταγοητευμένη· ἐφαντάζετο, ἦτο βεβαία μάλιστα, ὅτι τὸ βράδυ ἐκεῖνο θὰ ἀνεδεικνύετο βασίλισσα τοῦ χοροῦ.

Ἄλλὰ, διὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὴν κόμμωσίν της, ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ἀκίνητη. Τί νὰ κάμῃ; ἦτο καταδικασμένη νὰ μένῃ ὀκτώ ὥρας — ἕως τὴν ὄραν τοῦ χοροῦ — χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε. Ἐπῆρε ἓνα βιβλίον καὶ ἤρχισε νὰ διαβάσῃ· ἡ ἀνάγνωσις ὅμως τῆς ἔφερε πλήξιν. Φαντασθῆτε! Αὐτὴ ἡ εὐστροφος, ἡ ἀκίνητος, ἡ ἐργατική, ἡ οἰκοκυρά, νὰ μένῃ ἀργὴ τόσας ὥρας! Ἄλλὰ πῶς νὰ μὴ τὸ κάμῃ αὐτὸ, ἀφοῦ θὰ ἐχάλοιεν τὴν κόμμωσίν της;

Ἐκτύπησε τὸ κουνδούνι, διὰ νὰ ἔλθῃ ἡ ὑπηρέτρια. Ἄλλὰ ἐκεῖνη δὲν ἦτο ἐκεῖ, εἶχεν ἔβγει μετὰ τὸ παιδί ἔξω.

Μετ’ ὀλίγον ἐπέστρεψαν καὶ οἱ δύο. Ὁ χαριτωμένος Γιώργος — παιδί ἔξ ἑτῶν — μόλις ἦλθεν, ἔτρεξε κατὰ τὴν συνήθειάν του νὰ ἀγκαλιάσῃ τὴν μητέρα του, νὰ τὴν χαϊδεύσῃ, νὰ παίξῃ μαζί της. Μὰ ἡ κ. Χαρίκλεια, μόλις εἶδε τὸ παιδί της νὰ πλησιάζῃ, τὸ ἀγριοκύντεσεν, ἔρρηξε τῆς φωνὴς καὶ μετὰ μίαν χειρονομίαν ἀπότομη, τὸ ἀπεμάκρυνε μετὰ σκληρότητα.

Τὸ παιδάκι πρῶτη φορὰ ἔβλεπε τὴν μητέρα του ἀγρία· τρομαγμένο, λοιπόν, ἐπῆγε στο δωμάτιον του καὶ ἐξήλωσε στὸ κρεβατάκι του.

Μετ’ ὀλίγον — εἶχε νυκτώσει περὶ — ἦλθεν ἡ γάτα κοντὰ στὴν κυρία της· ἡ Ρεβέκκα ἦτο τὸ ἀγαπημένο γατάκι τῆς κ. Χαρίκλειας. Αὐτὸ εἶχε τὴν συνήθειαν, ὅταν ἡ κυρία του ἐτελείωνε τῆς δουλειάς, νὰ ἔρχεται κοντὰ της, νὰ ἀναβαίνει στοὺς ὤμους της. Ἡ γατίτσα ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν ἰδίαν θωπεσίαν καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀλλὰ μίαν ἀγρία κλωτσιὰ τῆς κυρίας τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πλησιάζῃ.

Ἄκουε ἐκεῖ θρόσος! καὶ ἂν χαλάσῃ ἡ κόμμωσις! Ἡ κ. Χαρίκλεια εἶχε γίνῃ πάρα πολὺ νευρική μετὰ αὐτὴν τὴν ἀναμονήν, ἤρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ βαδίσῃ μέσα εἰς τὸ σαλονάκι της, ὅτε τὰ βλέμματα της συναντοῦν τὰ μάτια τῆς Ρεβέκκας, ποῦ ἦτο ζαρωμένη σὲ μίαν γωνιά καὶ τὴν ἐκύτταζαν περιέργως.

Ἐλυπήθηκε τὸ ἄκακο ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσε τόσον ἀκριθὰ γιὰ μίαν ἀθῶα θωπεσίαν του. Ἐνόησεν, ὅτι ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς γατίτσας της. Ἐπειτα ἐπῆγε σὸ δωμάτιον τοῦ παιδιοῦ της, τὸ βλέπει ξαπλωμένο στὸ κρεβατάκι του νὰ μὴ κοιμᾶται καὶ νὰ κλαίῃ μυστικά.

Ὡ! αὐτὴ ἡ καταραμένη κόμμωσις, ποῦ τὴν ἐμπόδιζε νὰ σκύψῃ, νὰ φιλήσῃ καὶ νὰ χαϊδεύσῃ τὸ παιδί της!

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην κτυπᾷ ἡ θύρα. Ἦλθεν ὁ ἄνδρας της. Ἡ κ. Χαρίκλεια τρέχει νὰ τὸν υποδεχθῇ, καὶ καθὼς ἦτο συντετριμμένη καὶ ἀσπρηγώρητος, πέφτει ἐπάνω εἰς τὴν ἀγκαλιά του καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ. Ἐκεῖνος προσεπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ...

Ἐπέβησαν μερικὰ λεπτὰ ἔτσι. Ἡ καρδιά τῆς κ. Χαρίκλειας εἶχεν ἀνακουφισθῇ, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της. Ἄλλὰ τί νὰ ἰδῇ! Ἡ κόμμωσις της, τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ τοῦ Φραγκίσκου, εἶχε καταστραφῇ· μερικαὶ φουρκέται εἶχεν πέσει καὶ τὰ μολλιά εἶχεν λυθῇ.

— Τί κρῖμα! ἐφώνασεν ὁ ἄνδρας της· ἐχάλασε τὴν κτενισιὰ σου, ἀλλὰ μὴ λυπῆσαι, θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ τὴν διορθώσω ὅπως ἔμπορῶ· πάμε στὸ δωμάτιόν σου.

Ἐκεῖνη ἐμειδίασε καὶ τὸ κλαμένο της πρόσωπο ἔλαβε μίαν ἰδιαιτέραν ἐκφρασίαν χαρᾶς.

— Πάμε, τοῦ εἶπε, καλλίτερα στὴν κάμαρα τοῦ παιδιοῦ μας· εἶναι παραπονεμένο· πάμε νὰ παίξωμεν μαζί του. Εἶναι, τάχα, ἀνάγκη νὰ ζητοῦμεν μακρὰ τὴν χαρὰν, ἀφοῦ τὴν ἔχομεν δίπλα μας; εἶναι ἀνάγκη νὰ πάμε τόχα στὸν χορὸν;...

(Jean Madeline) ΔΙΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΕΑΝ ΚΑΙ ΕΑΝ...

«Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἡ γυναῖκα, ὁ ἄνδρας θὰ ἦτο ἅγιος· ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἄνδρας, ἡ γυναῖκα θὰ ἦτο διάβολος».

Αὐτὸ τὸ γνωμικὸν τὸ ἐδιδάσσα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τοῦ «Ἄπ’ Ὅλα» καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἤνοιξα τὸ στόμα μου ὑπερμέτρως, προσέβην δηλαδὴ εἰς κίνημα παναρχαίας ἐποχῆς.

Εἰς μάτην προσεπάθησα νὰ καταλάβω τί θέλει νὰ πῇ μ’ αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς του καί, ἐπὶ τέλους, κατέληξα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἐγὼ δὲν ἐξύρω νὰ διαβόσω ἢ ὁ συγγραφεὺς τὸ ἔγραψε, διὰ νὰ τὸ καταλάβῃ μόνος του, ὅπως κάμουν καὶ παρ’ ἡμῖν μερικοὶ συμβολικοὶ ποιηταί.

«Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἡ γυναῖκα, ὁ ἄνδρας θὰ ἦτο ἅγιος». Ἐως ἐδῶ ἡ σκέψις εἶναι πολὺ ὀρθή, σαφὴς καὶ ζωντανὰ ψυχολογημένη. Πράγματι, ἂν ἐλείπεν ἡ γυναῖκα... τοῦ πλησίον ἐννοεῖται, ὁ στέφανος τῆς ἀγιοσύνης καὶ τῆς ἀγνότητος θὰ ἐκόσμηε ὅλας τὰς ἀνδρικός κεφαλὰς, θὰ ἐλείπον δὲ φυσικὰ καὶ ἄλλα στολίδια, ἀντικαθιστῶντα σήμερον τοὺς στεφάνους τῆς ἀγιοσύνης!

Εἶναι παρατηρητέον, ὅτι, ἂν ἐπέρχεται μεταβολὴ εἰς τὸν ἀνδρικὸν χαρακτῆρα, ἂν ὁ ἄνδρας ἀπὸ ἄκαμον ἀρνίον μεταβάλλεται πολλάκις εἰς τίγριν, ἂν ὁ φθόνος, ἡ ζηλοτυπία καὶ ὅλα τὰ

ἀγρία ἐκδικητὰ ἐνστικτα, ἀνακύπτουν ὡς διὰ μαγείας μέσα εἰς μίαν ἡσυχον ὡς τότε ἀνδρικήν συνείδησιν, εἶναι, λέγω, παρατηρητέον, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐξαπολύονται μέσα ἀπὸ τὰς πτυχὰς καλοσυνδερωμένου φραμπαλά, ὅπως τὸ πάλαι οἱ αἰετοὶ ἐξαπολύοντο ἀπὸ τὸν παραγεμισμένον ἀσκὸν τοῦ Αἰόλου.

Καὶ ἴσως τὸ διαβολεμένο αὐτὸ ἀσκή τοῦ Αἰόλου νὰ εἶναι μία μεγαλοπρεπὴς ἀλληγορικὴ εἰκὼν τῆς γυναικός, ἡ ὁποία πράγματι ἐξαπολύει τὰς θυέλλας της, συγκλονοῦσα, ἀναρπάζουσα, καταστρέφουσα χαρακτῆρας, πεποιθήσεις, αἰσθήματα.

Μία πτώχευσις, μία οἰκονομικὴ καταστροφὴ, μία ὁποιαδήποτε λύπη, δὲν μεταβάλλει ποτε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἓνα μελίχιον χαρακτῆρα, δὲν τὸν κάμει νὰ αἰσθανθῇ τὸ αἰσθημα τοῦ κακουργήματος.

Γιὰ νὰ γείνη αὐτὸ, χρειάζεται γυναικίος δάκρυλος, καὶ δι’ αὐτὸν τὸν λόγον ἀναγκάζομαι νὰ φασκελώσω τοὺς ποιητάς, ποῦ ὑμνοῦν τὰ κρινόλευκα δακτυλάκια, ἐνῶ θὰ ἦτο προτιμότερον καὶ φυσικώτερον ἴσως, ἀντὶ νὰ ἀποστέλλουν ἀδρὰ φιλήματα μέσα ἀπὸ τὰ σονέττα των, νὰ ἠκόνιζον ἐπὶ τὸ δεύτερον τοὺς ὀδόντας των καὶ μ’ αὐτοὺς ν’ ἀπέκοπτον τὰ κρινόλευκα αὐτὰ δάκτυλα, τὰ παρεμβάλλοντα τόσα προσκόμματα εἰς τὴν παραδείσιον κατεύθυνσίν μας. Ἄκουε ἐκεῖ, ἀδελφέ! ἓνα τόσο χεράκι, μ’ ἓνα τοσοῦτοικο δακτυλάκι, νὰ μὴ μᾶς ἀφίνουν ν’ ἀγιάσωμε!...

Ἄς ἐξεάσωμεν τώρα τὸ δεύτερον μέρος τοῦ γνωμικοῦ: «ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἄνδρας, ἡ γυναῖκα θὰ ἦτο διάβολος».

Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ποῖαν μεγαλειτέραν διαβολικὴν ἰδιότητα θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ μία γυναῖκα, ἀπὸ τὴν σημερινήν, ποῦ ἔχει!

Δηλαδὴ, σήμερον, ποῦ ὑπάρχουν ἄνδρες, ἡ γυναῖκα μήπως ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι διάβολος, ἀπὸ τῆς δημιουργίας μέχρι τῶν ἡμερῶν μας;

Μήπως ὑπονοεῖ κανένα διαβολικώτερον διάβολον ἀπὸ τοὺς μέχρι τοῦδε γνωστούς;

Ἴσως νὰ εἶναι αὐτὸ! ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, τὸ ἐπάγγελμα, ἡ κλίσις, τὸ ἔργον τοῦ διαβόλου εἶναι νὰ τυραννῇ, νὰ κολάζῃ ψυχὰς, καρδιὰς, σῶματα. Μὰ, ἀφοῦ θὰ ἐλείπον οἱ ἄνδρες, ἐναντίον τίνος θὰ ἐστρέφετο ἡ μήνις, αἱ συνωμοσίαι, τὰ διαβούλια αὐτοῦ τοῦ ὑπερδιαβόλου;

Θὰ κατεδικάζετο εἰς ἀδράνειαν, εἰς μαρασμόν, καὶ, κατὰ συνέπειαν, θὰ ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι διάβολος!

Φίλοι μου, τὸ γνωμικὸν αὐτὸ μοῦ γεννᾷ μίαν σκέψιν, μίαν σκέψιν πολὺ σοβαρὰν καὶ κατὰ βάθος πολὺ ἀληθῆ: ὅτι στὸν κόσμον αὐτὸν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐκφράσῃ ἀφόβως τῆς πειρὸς κούτες σκέψεις, καὶ νὰ ἔχῃ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι αὗται ἀποτελοῦν τοὺς λαμπροτέρους ἀδάμαντας φιλοσοφικῆς ἐρεῦνης.

Μοῦ φαίνεται, ὅτι αἱ μεγαλιτέραι σκέψεις ἔχουν καὶ τὴν μεγαλιτέραν σχέσιν μετὰ τὴν βλακείαν καὶ ὅτι, κοντὰ στὸ «σαφές», ἔμποροῦσε νὰ σημειωθῇ ἀνερευθριάστως καὶ τὸ «βλάξ» ὡς συνώνυμὸν του!

Βασίζόμενος τώρα κ’ ἐγὼ εἰς ἓνα τοιοῦτο διορθωμένον λεξιλόγιον, παραδίδο εἰς τὴν αἰωνιότητα τὸ πρῶτόν μου καὶ τελευταῖον γνωμικόν:

«Ἡ γυναῖκα ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι διάβολος, ἐνόσφ ὑπάρχουν ἄνδρες» ὅταν λείψουν οἱ ἄνδρες, ὁ διάβολος θὰ εὐρεθῇ ἓνα πρῶτὸν τούμπανο σασημένος, ἔλλειψι... ἀσχολίας!

Γένοιτο! διὰ νὰ ἡσυχάσωμεν ἀμφοτέρω.

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐ Εἰς κάθε νέαν ἀνάγκην, ἀπαιτεῖται νέα καὶ κοπιώδης προσπάθεια πρὸς ἱκανοποίησίν της. Εὐδύνων τὰ ὄρια τῶν περικτῶν ἐπιθυμιῶν του ὁ ἄνθρωπος, αὐξάνει ἐν ταύτῳ καὶ τὰ ὄρια τῶν κόπων του καὶ τῶν θλίψεων.

Ἐ Ὅσοις καλλιεργῇ τὸν ἀγρόν του, δὲν σκέπτεται νὰ κάμῃ κῆκόν.

Ἐ Μέσα σὲ κλειστὸ στόμα δὲν ἐμβαίνουν ποτε μυῖγες.

Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

ΙΣΩΣ ΓΙ' ΑΥΤΟ

Μία από τας μεγαλειτέρας κοινωνικές πληγάς, αι οποίαι καταδραπανώει τας δυνάμεις τής ανθρωπότητας...

Ο αλκοολισμός παρουσιάζει μέγαν κίνδυνον διά τας κοινωνίας, τας οικογενείας και τὰ άτομα...

Αι κυβερνήσεις λαμβάνουν διάφορα νομοθετικά μέτρα καθήκον των κοινωνιολόγων είναι να διαφωτίσῃσι τὸν δημοσίαν γνώμην...

— Τί είναι τὸ ἀλκοόλ.

Τὸ ἀλκοόλ ὑπὸ οὐρανῷ ποτε μορφῆν εἶναι δηλητηρίων διὰ τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν.

Ἀλκοολισμὸς εἶναι ἡ διὰ τοῦ ἀλκοόλ δηλητηρίασις. Αὕτη προκαλεῖται διὰ τῆς ἐπιπορευτικῆς τοῦ δηλητηρίου, ἴσως καὶ εἰς ἐλαχίστην ποσότητα.

Βεβαίως, τὰ ἀποτελέσματα εἶναι διάφορα, ἀναλόγως τῶν δόσεων, τοῦ τρόπου τῆς χρησιμοποίησεως καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῶν ἀτόμων...

Ἄν τὸ δῆγμα τριῶν χιλιάδων σφηκῶν εἴμπορῆν νὰ ἐπιφέρῃ ἀκαριαίον τὸν θάνατον, τὸ δηλητηρίον μίαν καὶ μόνην σφήκα, ἐπιπορεύεται καὶ ἀνφαίνεται ἀβλαβές, δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον δηλητηριώδες.

Ἄν τοῦτο πανταλινάκι κατ' ἐκείνην, θὰ παρήγαγε μοιραίως, καίτοι εἰς μικρὸν χρονικὸν διάστημα, ἀποτελέσματα σοβαρὰ, καθὼς αἱ σταγόνας τοῦ ὕδατος, αἱ οποίαι, πίπτουσαι μία πρὸς μίαν, κοιλίαν καὶ καταστρέφουσι καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους βράχους.

Αὐτὸ ἀναφέρομεν χάριν ἐκείνων, οἱ οποίοι φρονοῦσιν ὅτι ἐν ποιήριον ἀλκοόλ κατ' ἐκείνην δὲν βλάπτει.

— Τὸ ἀλκοόλ καὶ τὰ ἦθη.

Τὰ πνευματικὰ ποιὰ εἰσῆλθον πλέον εἰς τὰς συνθηκὰς μετ' αἱ ἐπιπορευτικῶν τόσον, ὥστε θὰ ἐφαίνετο, ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν ἔμπορεῖ νὰ ζῆσῃ χωρὶς αὐτά. Τὸ ἀλκοόλ ἔχει ἀναστατώσει τὰ ἦθη μας, ἢ ἀνεστάτωσις δὲ οὕτω τῶν ἠθῶν ζητεῖ τὴν κατανώσειν τοῦ ἀλκοόλ.

Ὅλοι εἴμεθα εἰλωτες τοῦ ποτοῦ. Πλούσιος ἢ πτωχός, μέγας ἢ μικρός, ἀνὴρ ἢ γυνή, γέρον ἢ παιδί, ἕκαστος, ἕως ἐπὶ τὸ ἀλκοόλ, τοῦ συγχρόνου αὐτοῦ θεοῦ, ἰδιότητος καὶ ἀγαθῆς, τὰ ὅποια ὅμως τοῦτο δὲν ἔχει. Καὶ τὸ φοβερώτερον εἶναι, ὅτι, χάριν αὐτοῦ, θυσιάζει ἕκαστος τὰ καλλίτερα τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὅποια αὐτὸς κατέχει.

Ὁ ἐργάτης σκοτώνεται μὲ τὸ ἀλκοόλ, ἀπ' νομίζει, ὅτι σκοτώνει τὴν κούρασίν του, καὶ καταστρέφει τὰς οικονομίας τῆς οικογενείας του, πλουτίζων τοὺς πωλητὰς τοῦ ποτοῦ· ὁ ἔμπορος, ὁ βιομήχανός, ὁ μεσίτης, συζητοῦν τὰς υποθέσεις των μὲ τὸ ποτήριον εἰς τὴν χεῖρα, ὁ ἀστὸς ἔχει μεταφέρει τὸ σαλόνι του εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, καθεὶς δὲ θεωρεῖ προσβολὴν του, ἀν δεχθῆ φίλους των, χωρὶς νὰ τοὺς δηλητηριάσῃ μὲ τὸ ἀλκοόλ· ὁ δὲ ἐπισκέπτης, ποῦ θὰ ἀρνηθῆ νὰ πάρῃ ἓνα ποτόν, προσβάλλει τὸν φιλόξενον οἰκοδεσπότην.

Δὲν ἔμπορεῖ πᾶντις νὰ νυμφαθῇ τὴν κόρην του ἢ νὰ τελέσῃ οὐρανῷ ποτε ἐορτήν, χωρὶς νὰ προσφέρῃ καὶ νὰ πῆ οἰνόπνευμα. Ὁ μαθητὴς ἀκόμη νομίζει, ὅτι γίνεται διδραξ, ἀν ἀρχίσῃ νὰ πῖνῃ.

(Κατὰ τὸν ἰατρὸν Legrain)

Ο ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ

Εἰς τὸ προσεχές :

Τί καταστρεφὰς φέρει τὸ ἀλκοόλ.

Θὰ σοῦ ἔγραφα... Θὰ σοῦ ἔγραφα ἐδῶ τοὺς παλμούς μου, τὰ αἰσθήματα, ποῦ δημιουργεῖς στὴν καρδιά μου, τοὺς πόθους, τὰς ἀγωνίας μου.

Θὰ σοῦ ἔγραφα, ὅτι τὰ μάτια σου, ποῦ λάμπουν σὰν δυὸ διαμαντένια ἀστέρια στὴν νύκτα τῆς ψυχῆς μου, αὐτὰ καὶ μόνα εἶναι ἱκανὰ νὰ μ' ὀδηγήσουν—παραστρατημένο ὁδοιπόρο—στὸν ἀληθινὸ δρόμο τῆς ζωῆς.

Θὰ σοῦ ἔγραφα, πῶς τὸ κομψὸ προσωπάκι σου, ποῦ σχηματίζουν ἢ πειὸ λεπτεῖς γραμμές, τὰς ὁποίας ἐφαντάσθη ποτὲ καλλιτέχνης, πλαισιωμένο μὲ τὸν ἔβρον τῶν μαλλιῶν σου...

Θὰ σοῦ ἔγραφα, ὅτι τὸ σῶμά σου—λαμπάδα ἀνέπαφη, ποῦ ὑψώνεται σὰν μιὰ Καρυάτις, Καρυάτις ζωντανή—σὰν βαδίζεις, τονίζει τοὺς πειὸ ἀρμονικοὺς ρυθμούς, τὰ πειὸ γλυκερὰ λικνίσματα, ποῦ θὰ ζήλευαν καὶ αἱ Χάριτες μιᾶς λησμονημένης ἀρχαϊότητος.

Ὁ Ἔρωσ μιὰ μέρα ἐζήτησε μόνος του νὰ κάμῃ ἓνα βωμὸ γιὰ τὸ ἀθάνατο μεγαλεῖόν του, ἐμπρὸς στὸν ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος νὰ τρέχῃ, διὰ νὰ κατεθέσῃ τὴν λατρείαν του. Ἐπῆρε, λοιπόν, τὸν ἀφρὸ τῆς θαλάσσης, τῶν νεφῶν τὴν πνοήν, τὸ ἀνθοστάλλαγμα τῶν κρίνων, καὶ ἐπλασε τὸν βωμὸν του.

Θὰ σοῦ ἔγραφα, ὅτι τὸ πνεῦμά σου, μιὰ σπινθηροβολία ἀγνή τοῦ ἀγνοτέρου πυρός, ποῦ εἴμποροῦν νὰ κρατήσουν τὰ οὐράνια, ζωογονεῖ τὸ πνεῦμά μου καὶ τὸ ξυπνᾷ ἀπὸ τὴν νάρκην, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἔχει καταδικάσει ὁ ἄλλος κόσμος.

Θὰ σοῦ ἔγραφα, πῶς ἡ καρδιά σου, ποῦ πάλλει ἡμερα-ἡμερα καὶ κανονικὰ, αὐτὴ δημιουργεῖ αἱμοστάλλακτες πληγὰς στὴν καρδιά μου καὶ σηκώνει τρικυμίας, ἔμπρὸς στῆς ὁποῖες εἶναι παιγνιδάκια ἢ τρικυμίες τῶν ὄκτανων.

Θὰ σοῦ ἔγραφα πολλὰ ἄλλα ἀκόμη, ἀλλὰ λόγια μυστικά, θερμά, παράφορα. Θὰ σοῦ τὰ ἔγραφα... Ἀλλὰ γιατί; ἀφοῦ ξέρω καλά, πῶς δὲν θὰ τὰ διαβάσῃς ἢ, ἀν θὰ τὰ ἰδῆς, θὰ εἰπῆς:

— Εἶναι γιὰ κάποια ἄλλη! Καὶ ὅμως εἶναι γιὰ σέ.

Θὰ σοῦ ἔγραφα τοὺς παλμούς τῆς καρδιᾶς μου, τὰς ἀγωνίας μου, τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῆς φευγαλέας χαρῆς. Τί κρίμα! δὲν θὰ τὰ διαβάσῃς· καὶ ὅμως ποῖος ξέρει; ἴσως, ἀν εἴξωρα πῶς θὰ τὰ διάβαζες, πῶς θὰ ἐνοῦσες, ὅτι εἶναι γιὰ σέ, ἴσως νὰ μὴ τὰ ἔγραφα καὶ, ἀν ἀφήκα αὐτὲς τῆς γραμμῆς ἐπάνω στὸ χαρτί, τὸ ἔκαμα, γιατί ἤμουν βέβαιος, πῶς θὰ περᾶσουν ἀπαρατήρητες ἀπὸ ἐκείνην, ἢ ὅποια τὰς δημιουργεῖ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

— Ναί, δὲν σὰς λέγω, καθένος πρέπει νὰ φροντίξῃ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ παιδιοῦ του, διὰ τὸ μέλλον του, ἄλλ' ὄχι καὶ νὰ παίρνῃ τὸν παῖτον, ποῦ θὰ τὴν χεῖρα σου, ὅπως ἀνεξελέγκτως. Ἡ ἐπιλογή συζύγου, ἀγαπητῆ μου, εἶναι τὸ λεπτότερον ζήτημα τῶν γονέων· χρῆζει μελέτης, ἐρεῦνης ἀναφορικῶς πρὸς τὴν καταγωγὴν τοῦ ὑποψηφίου, τὸν χαρακτήρα του, τὰς ἐξαις του, τὴν ἠθικὴν του.

— Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξετάσαμεν, καὶ ἡ ἐξέτασις ἦτο εὐνοϊκὴ διὰ τὰ μέλλοντα σφεδριά μας.

— Τότε δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε ὡς φίλη ὅμως εὐνοϊκῆς, σκεπτομένη, ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω ν' ἀσχοληθῶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος διὰ τὴν κόρην μου, σὰς λέγω, ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ εὐσυνῆθικόν ὅπως τὸ λέει! Μὰ θὰ μοῦ πῆτε: τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα, ὅστις νὰ προβῶ εἰς λεπτομερεῖς ἐρεῦνας ἐπὶ τούτου. Ἀπλοῦστατον! ἡ ἀγάπη, ποῦ αἰσθάνομαι γιὰ σὰς, διὰ τὸ συμφέρον σας, διὰ τὸ συμφέρον τῆς κόρης σας! Ἄν ἐρωτᾶται δι' ἄλλην, βεβαίως δὲν θὰ ἔλεγμα ὅτι ἔσμαι, καὶ οὔτε θὰ ἐγνώριζα ποῖος εἶναι αὐτός ὁ Παῦλος, ἕνας γιὰ μένα, ὅπως τόσσοι ἄλλοι. Γιὰ σὰς ὅμως τὸ πρῶτον διαφέρεται.

— Μὲ, περὶ ἄλλων! ἔμεις ἐμάθαμε ὅλους τὸ ἀνάγειν.

— Τὰ ἴδια εἶχα πᾶσαι καὶ ἐγὼ γιὰ τὴν κόρην μου. Θυμᾶσαι τότε, ποῦ, ἀν δὲν ἐβρίσκατο κάποια φίλη μου, μὰ ἀληθῆς φίλη μου, θὰ παρέδιδεν τὸ καὶ μόνον τὸ παιδί μου εἰς ἓνα παραλυμένον, ὅπως παραδίδεται ὁ κατ' ἐξοκὴν εἰς τὴν ἀγχόνην. Πρόσθετε, φίλη μου, ἐρεῦνετε πολὺ, μήπως γείνηται ὑπαίτιος τῆς καταδίκης τοῦ παιδιοῦ σου!

Αὐτὸν τὸν διάλογον τὸν ἤκουσα κάπου ἀπὸ γυναικῶν μου κυρίας, ἐγνώριζα δὲ καὶ τὸν Παῦλον, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐξεφέροντο αἱ κρίσεις.

Δὲν ἐπέρασε πολὺ διάστημα, ὅταν διαβάσω στὰς ἐφημερίδας τὸ ἐξῆς κοινωνικόν:

A. Μιν.

Παῦλος

ἐμνηστεύθησαν κτλ.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐξεπλάγην καθόλου, ἐπειδὴ ἡ κατακρίσιμος ἄλλοτε τὸν παρομοίωσεν τὸν Παῦλον, ἐπιγοργαρίζεν ὡς κενθρά του.

Αἱ μητέρες σήμερον κάμουν ὅ,τι κάμουν οἱ ἀγορασταί, προκειμένου ν' ἀγοράσουν τὸ ἴδιον ἐμπόρευμα.

Τὸ κατακρίνοντες πρῶτον, προσπαθοῦν ὁ ἕνας νὰ γελάσῃ τὸν ἄλλον, καὶ, ἐπὶ τέλους, ὁ πλέον παροργιστὴς κατακρίθῃ καὶ γίνεται κἀκεῖνος τοῦ ἐμπορεύματος.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ὅταν κάπου συναντῶ μητέρα, αἱ ὁποῖαι κατηγοροῦν ἓνα νέον, καὶ ξέρω, ὅτι ἔχων κορίτσια πρὸς ἀποκατάστασιν, λέγω:

— Γιὰ νὰ διεθῆ, ποῦ ἀπὸ τῆς δυὸ θὰ καταρθῶσιν νὰ εἶ τὰς μεγαλειτέρας κατηγορίας διὰ τὸν καταδικόν. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ μέλλουσα κενθρά του!

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

61 ΟΡΟΙ ΤΩΝ

‘Αφού ώμελόγησα άπάναντι τής πενθεράς μου, τής γυναίκας και τής κόρης μου, ότι ήμουν ό νικημένος, τούς παρακάλεσα να μου ειλπούν τους όρους των.



Και ή πενθερά μου ήρχισε να λέγη :

— ‘Ακουσε ή ζωή, που περιάζ, δέν είναι διόλου καλή, δέν άρμόζει στη θάσι μας. Τί είναι αυτό ; Γραφείο-σαιτι, σπίτι γραφείο κάθε μέρα και χώρια από μια Κυριακή, δέν ξέρει ή γυναίκα σου κ’ έγώ τίποτε άλλο, παρά να σεβ ξεσκονίζουμε τα ρούχά σου και να σεβ κάνουμε βιαστικά τόν καφέ. ‘Οχι, αυτό δέν είναι ζωή. Μια Κυριακή μόνο λίγο κερρίπατο και κένενα κινήματογράφο ; ‘Ακόμη δέν έμαθε, κώς ή Κυριακή είναι πρόστυχη μέρα, δια τα μπικαλάκια και τα δουλικά μόνον ; ‘Ακούσθηκε ποτέ, σάν την γυναίκα σου, σάν την καλοαναθρεμμένη κόρη μου — ιδώ ή τούστη βαθύς σεναγμός — να μη έχη ζούρ-φιξ, να μη δίνη τσόγια, να μη δέχεται κόσμο ; Λοιπόν, άκουσε, γαμβρέ μου : από εύριο κ’ όλας μάθε, ότι ή γυναικούλά σου θα δέχεται κάθε Τρίτη — ού πρόκει να λείπης, βέβαια : αυτό είναι το καλού κόσμου — θα δίνη τσάι και θα έρχεται στο σαλόνι της κάθε καλής κύριας και κάθε κόσμος νέος. Χρειάζονται γι’ αυτό μερικά μικροπράγματα. Πρόπει ν’ αλλάξη ό καναπές τής σάλας και τό φουρνιμένο όλόκληρο, κ’ αυτά ν’ αλλάζοιν κάθε χρόνο, να πεταχθούν ή κουρτίνες, να πάσουμε χελιά. Χρειάζονται ακόμη για έξοδα τής ύποδοχής κάμια τριανταριά λίρας τόν μήνα...

— Μα... έτόλμησα να φωνάξω, διαμαρτυρόμενος.
— Δέν έχει μά και ξεμά : αν όρνηθής, ό πόλεμος ξαναρχίζει έναντίον σου με νέαν ένταση.



‘Η γυναίκα μου ειπε :

— Δέν ύπεφέρω τέτοια ζωή : όλος ό κόσμος φορά τή καλύτερα κροστούμια και τής παιδ λουσατες τουσαλέτες κ’ έγώ, που είμαι κών και κών — βαθύς άναστειναγμός — έγώ, που ήμην νύφη περιζήτητη με προίκα — διακόσιες πενήντα λίρας, αί όποιαι έγινάν με μαγικόν τρόπον κριμίτες, και από τας όποιας έξεδάθησαν ή διακόσιες τριάντα δυόμιση εις τόν γάμον μας — με προίκα τρανταχτή, να γυρνά εις κιαστρονεμένη. Φαντάσθηκες αυτό ; Θέλω, λοιπόν, τέσσερα κροστούμια τό χρόνο — για τής τέσσερες σαιζόν — έξ καπέλλα, διάδακα ζευγάρια παπούτσια, ένα τού χοροϋ μεταξωτό, ένα βιά, ένα σκόνεξ και ένα κολιέ για τής ρεσαγιόν μου.

— Τρελλάθηκες ; άφάνεξα άργιαμένος. Που θα βρω τόσον παρό ;

— Σκέψου και κάμε : άς μη έπαιρνες κορίτσι με προροίκα. Τί θαρρείς ; έτσι παίρνουνε τής νύφης και τής άφίνου θσόγυμνες ;

— Μα αυτό που λέτε, είναι ύπερβολικά.

— Δέν χωροϋν έδώ συζητήσεις. ‘Η δάχσαι ή έξακλουθεί ό πόλεμος έναντίον σου.



Και ή κόρη μου συνειλήρωσε :

— Σύ, μπαμπά, είσαι όπισθ-δρομικός άνθρωπος. Δέν μ’ άφίνεις να βγαίνω έξω μόνη, να γυρίσω στα έμπορικά, στα κινεμάτα, στα τσίτα : κάθε φορά μ’ έρωτίζ : « που ήσουν ; » « ποιόν είδες ; » « με ποιόν μίλησες ; » που είμεθα ; στον εισοστών αιώνα — φαίν ντε σιέκλ, έλεγαν άλλοτε — Γιατί έμαθα τα γαλλικά, γιατί πήγα σ ής καλογοής, αν δέν μ’ άφίνεις να πηγαίνω μόνη όπου τύχη, να έχω δική μου άλληλογραφία, να παίρνω τα περιουδιά « L’amour » και « Sals mots », να μιλά με τους νέους, να πηγαίνω ταξίδι μαζί των, να με κάνουν κόρτε ; Μεγάλο πράγμα είναι δά κ’ αυτό ! Αυτό ζητεί ή μόδα, ό καλός κόσμος. ‘Ένα κορίτσι πρέπει να πατιάρη, να παίξη πόκερ, να πηγαίγη στο μπάρ, στος χορός, να έχη

φίλους και να μη τού λέγη κανείς για κουζίνες, για γάμμο και για άλλα χυδαία πράγματα !

— Μ’ αυτά είναι άρχειότης, άκφυλισμός ! έβουλήθην.

— Είναι τής μόδας, παιδί μου, είναι τής μόδας, μου άπήνησαν ή πενθερά μου.

— Δέν θα τά δαχθώ ποτέ !

— Τότε ξαναρχίζουμε τόν πόλεμον, άπήνησαν τρεις φωναί μαζί ‘Εριννύον.

— Κάμστε ό,τι θέλετε, δέν σάς φοβοϋμαι.

Και, όλα Τρότσκι, άναποδογυρίζω τό τραπέζι τού... πόκερ και διακόπω τός διαπραγματεύσεις.

ΒΑΣΙΛΑΜΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΔΕΝΔΡΟ

Σά μια σκοτεινή και μουχλιασμένη αυλή, τριγυρισμένη από ψηλούς μαυρισμένους τοίχους, έφύτρωσε μια φορά ένα μελαγχολικό δένδρο, που είδε ποτέ ό ήλιος. Ούτε χλόη γύρω του, ούτε κένενας σύντροφος κοντά του. Τό μελαγχολικό δένδρο δέν είξευρε καλά-καλά αν ήσαν και άλλα άδέλφια του στον κόσμο. Μια καταχνιά πένθους έβάραινε τα πρώτά του χλωμά φύλλα και τό δένδρο, που δέν ειχε γνωρίσει ακόμα ούτε τή ζωή, ούτε τόν θάνατο, άνεστέναζε μέσα στην ύγρασία τής σκοτεινής αυλής :

— ‘Αχ ! πώς ήθελα να πεθάνω !...

Οί πρώτοί του γνώριμοί ήταν μια γρηά, ένα παιδάκι και ένας μαύρος γάτος. ‘Η γρηά έγενθε όλη την ήμέρα κάτω από τό θόλο μιας μισογκρεμισμένης καμάρας κ’ έγρύνιαζε μοναχή της από τό πρωί ως τό βράδυ. Τό παιδί έγύριζε όλη την ήμέρα μια σβούρα επάνω σιής μουχλιασμένης πλάκας, που έγρύνιαζε στρηφουγρίζοντας σάν τό στόμα τής γρηάς. Και ό μαύρος γάτος, με τή ζυματισμένη του προβιά, εύρισκε διασκέδασι να τροχίξη τα νύχια του επάνω στα τρυφερά βλαστάρια τού δένδρου. Και τό δένδρο βαρυστισμένο από τή γρηά, από τή σβούρα και τα νύχια τού μαύρου γάτου, άνεστέναζε μέσα στην ύγρασία τής σκοτεινής αυλής :

— ‘Αχ ! πώς ήθελα να πεθάνω !...

‘Ο θάνατος δέν άκουγε τους άναστειναγμούς του. Και τό δένδρο άρχισε σιγά-σιγά να ψηλώνη, πάντα άρρωστιάτικο, πάντα κίτρινασμένο, άνεβαίνοντας προς τό φώς με τή λαχτάρα τού θανάτου. ‘Όταν έψηλώσε άπάνω από τή γρηά, από τό παιδί και τόν μαύρο γάτο, δέν έβλεπε πια τα κατσούφιασμένα πρόσωπά τους, δέν άκουγε τή γρύνα τής γρηάς και τής σβούρας, και ή τσουγκρανιές τού μαύρου γάτου δέν τό πονούσαν τόσο πολύ. Τα άδύνατα κλαδιά του είχαν φθάσει σ’ έναν ξύλινον έξώστη και ό ήλιος άρχισε να τού χρουσώνη τα φύλλα του και ό άέρας να τού κρυφολέη κάποιον τραγουδάκι. Τό δένδρο άρχισε να γνωρίζη λίγο τόν κόσμο και να τού φαίνεται όμορφη ή ζωή. Μα πάλι άναστένιζε κρυφά άπάνω από τόν ξύλινον έξώστη :

— ‘Αχ ! πώς ήθελα να πεθάνω !...

‘Απάνω στον ξύλινον έξώστη κάθε δειλινο έρχότανε ένα έρωτευμένο ζευγάρι. ‘Η νέα

ήτο ξανθή σάν την αύγη και ό νέος μελαχροινός σάν τή νύχτα. Τό δένδρο, που δέν ήξευρε πολλά πράγματα στον κόσμο, άρχισε να τους άγαπάη και να τους περιμένη κάθε δειλινο, γιατί τού θύμιζαν τό όραίο φώς, άγκαλιασμένο με τό όραίο σκοτάδι. Και καθώς έγενρε άπάνω από τα κεφάλια τους, ένιωθε τώρα και αυτό σάν να τού έφερναν ή αύρες, πονετικές για τή μοναξιά του, κάποια μακρυνά μηνύματα από τα άγνωστα άδερφάκια του. Και μια άνατριχίλα κατέβαινε και γλυστρουσε από τα φύλλα του ως τα βάθη των ριζών του. Κ’ έστέναζε τό δένδρο για την άγάπη, χωρίς να την γνωρίζη, και πάλι έστέναζε :

— ‘Αχ ! πώς ήθελα να πεθάνω !...

Σιγά-σιγά τό δένδρο ξεπετάχθηκε από τή στενόχωρη αυλή, ξεπέρασε τόν ξύλινον έξώστη με τους έρωτευμένους, ύψώθηκε άπάνω από τής μαυρισμένες στέγες. ‘Εβλεπε τώρα κάτω του την πολιτεία άτελείωτη, τόν κάμπο με τους έλαιώνες και τ’ άμπέλια μακρού, λουσιμένα σ’ ένα χρυσό φώς, έβλεπε τή μακρυνή θάλασσα, σμιγμένη με τα θεμέλια τ’ ουρανού. Τα πουλιά, φλύαρα άπάνω στα πυκνά του τα κλαδιά, τού έμάθαιναν πολλά πράγματα, που δέν έμαθε, ή αύρες τούφερναν συχνά φιλιά από τής μακρυνές πρασινάδες τού κάμπου, ζωντανεύοντας τους χυμούς του με την άνατριχίλα τής καρποφορίας. ‘Εγινε τώρα σοφό δένδρο, έμαθε όσα ήξεραν και οι άλλοι σύντροφοί του πέρα σιής μακρυνές πρασινάδες. Και, ρουφώντας τή ζωή απ’ όλους του τους πόρους, άναστέναζε πάλι στην ώρα τού δειλινοϋ, άποχαίρετώντας τό όραίο φώς :

— ‘Αχ ! πώς ήθελα να πεθάνω !...

‘Ετσι πολλές φορές τα ψηλά του κλαδιά έντύθηκαν τή δόξα των λευκών λουλουδιών και πολλές φορές ένίναξαν καμαραμένα κάτω στη γή τή μοσχοβολισμένη βροχή των χρυσών καρπών. Τώρα άφησε κάτω του τής ψηλές στέγες, έξέχασε την σκοτεινή αυλή με τή γρύνα τής γρηάς και τής σβούρας, έξέχασε ακόμα και τής πληγές, που τούκαναν τα φαρμακερά νύχια τού μαύρου γάτου. ‘Η πολιτεία έφάνταζεν από κάτω του σάν ένα άπεραντο μέλισσι ξένο και άδιάφορο. Μιλούσε τώρα με τα παιγνιδιάρικα μάτια των χρυσών άστρων, άγκάλιαζε τα λευκά σύννεφα, που έπερνούσαν γεμάτα σοφία και άγάπη κοντά του, και όταν ή όρμητικές φτερούγες των μεγάλων δρνέων έτάραζαν γύρω του τόν άέρα, άκουγε τα μηνύματα και τα μυστήρια των ουρανίων ταξιδιών. Δέν έστέναζε πια τό δένδρο ούτε για τόν κόσμο, ούτε για τή ζωή, ούτε για την άγάπη. Στο δασύ του φύλλωμα, άδέρφι των λευκών συννέφων, κάποιες ουράνιες αύρες έφιλοϋσαν κάποιες άπόκρυφες χορδές. Και τό μελαγχολικό δένδρο, ψιθυρίζοντας μέσα στο πρωτόλουβο φώς τό τραγοϋδι τής αιωνιότητος, έστέναζε πάλι, άγκαλιασμένο με τα σοφά σύννεφα :

— ‘Αχ ! πώς ήθελα να πεθάνω !...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ

ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

76

(συνέχεια από σελ. 386)

‘Αλλά ποῦ ἦτο ἡ ἐργασία; Ὅταν ἡ καρδία διευθύνῃ καὶ ἐπιβάλλεται, τότε ὁ τοῦς ὑπακούει καὶ σύρεται δέσμιος εἰς τὸ ἄστρο της. Δι’ αὐτὸ καὶ ὁ Ἰάκωβος, ἂν καὶ εἶχε πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης δικόγραφα καὶ νομικὰ συγγράμματα, οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἐβλεπε, καὶ παρηκολούθει τὰς σκέψεις, ὅσας ἡ συνάντησίς του μετὴν Δώραν Δρόσου τοῦ ἔφερον εἰς τὸν νοῦν.

Ἐν πρώτοις, παρετήρησε τὴν ἀντίφασιν τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τῶν δύο εἰκόνων: τῆς κότῃ καὶ τῆς σημερινῆς. Τότε ἡ Δώρα Δρόσου, εὐτυχῆς, κόρη πλουσίου πατρός, πλέουσα εἰς λίμνην ἀνάσσευε, ἦτο βασιλίς, ἡγεμονίς, ἦτο νεράιδα καλοσύνης καὶ χαρᾶς. Τώρα ἡ αὐτὴ Δώρα, ὄρφανή, ἐγκαταλειμμένη, ἄμοιρος, μετὰ μαῦρα ρούχα τοῦ πένθους—πένθους διπλοῦ—προσπάθει ν’ ἀντιγράψῃ, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ ἐπαρκέσῃ διὰ τὴν ζωὴν. Καὶ τότε καὶ τώρα ὁμοῦ ἦτο ὑπέρσχος ἐν τῇ καταστάσει της. Τότε εἰς ζωγράφου θὰ εἴη ἐλάμβανεν ὡς πρότυπον γλυκτίαν καὶ ἀπαλῆς εὐδαιμονίας, σήμερον ὡς εἰκόνα τῆς θλίψεως καὶ τῆς βαθείας δόδυνης.

Κατόπιν ἤρχισεν νὰ σκέπτεται τὴν τραγωδίαν, ἡ ὁποία διεδραματίσθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της: τὴν κατάπτωσιν τοῦ πατρός της, τὸν θάνατόν του εἰς τὸ νοσοκομεῖον, τὴν βιοπάλην της, τὴν κατάπτωσιν της νὰ γίνῃ οἰκοδιδασκάλισσα καὶ κατόπιν ἀπλῆ ἀντιγραφεύς.

Ἐπειτα ἐνεθυμῆτο καὶ τὸ στάδιον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς διέτρεξε, τὴν ἀφανῆ του ἀπαρχὴν, τὴν πρώτην συνδρομὴν τοῦ Δρόσου, τὴν φοιτητικὴν του ζωὴν, τὰ ὄνειρά του καὶ, τέλος, τὴν σημερινὴν πραγματικότητά.

Δι’ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ σκέψις του παρηκολούθει τὴν σειρὰν τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν δικονομικῶν προτάσεων, τὸ δ’ ἄλλο της ἥμισυ, τὸ τιμαλφότερον καὶ πολυτιμότερον, παρηκολούθει τὴν γλυκίαν χαρὰν, ποῦ ἠσθάνθη πρὸ ὀλίγου.

Εἶπομεν, ὅτι ἡ ἡμίση σκέψις τοῦ Εὐδήμου μόνον παρηκολούθει τὴν νομικὴν ἐργασίαν του. Ἄς μὴ νομισθῇ, ὅτι τὴν παρηκολούθει ἀτελῶς. Ὅταν ἡ ψυχὴ εἶναι ἱκανοποιημένη, ὅταν εὐρίσκεται ἐν ἰσοζυγίῳ πρὸς τὸν περιβάλλοντα κόσμον, ὅταν εὐρίσκεται πρὸ πάντων ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἀμοιβαῖον αἰσθημα θερμαίνει τὴν ὑπόστασίν του, τότε ἕκαστος λαμβάνει τοιαύτην δύναμιν, τόσον σθένος καὶ πνευματικὴν εὐρωστίαν, ὥστε μετὰ τὸ ἥμισυ μόνον τῆς προσοχῆς του δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ θαύματα, ἀφοῦ ἡ διάνοιά του εἶναι διαυγῆς, ὡς ὁ καθαρότερος τῶν κρυστάλλων, καὶ ἀκτινοβόλος ὡς πρώτης τάξεως ἀστὴρ.

Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν, τὴν ψυχικῶς εὐχάριστον, εὐρίσκειτο ὁ Εὐδήμος τώρα, τὰς ὥρας αὐτῆς τῆς τελευταίας προετοιμασίας διὰ τὴν δίκην τῆς ἐπαύριον, καὶ μετὰ τὰς σκέψεις αὐτὰς αἱ ὥραι παρήρχοντο.

Ἐν τούτοις, ἡ μακρὰ σειρὰ ἐκείνων τῶν ἐγγράφων καὶ πρὸ πάντων τὸ χιλιάκις ἐπαναλαμβανόμενον ὄνομα τοῦ Πῶλ Ἀκάνθου, συνυφασμένον μετὰ σειρὰν καταχρήσεων καὶ αἰσχρολογιῶν, τὸν εἶχε κουράσει, ἡ δὲ φαντασία του ἐπλεξε, μετὰ τὰς καταθέσεις ἐκείνας τῶν μαρτύρων, τὴν ἀληθινὴν εἰκόνα τοῦ ἐκφύλου νέου, βεβαίως πολὺ διάφορον ἐκείνης, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἄφινε νὰ βλέπῃ ὁ κόσμος. Ἦρχισεν πλέον ν’ ἀπεχθάνεται τὴν ψυχράν, τὴν παγεράν, τὴν ἰδιοτελεῖ ἐκείνην φυσιογνωμίαν, νὰ τὴν μισῇ, ὅχι ὡς δικηγόρος ἀντίδικος τὸν ἀντίπαλόν του, ἀλλ’ ὡς ἄνθρωπος μισῶν, ἐκδικούμενος

δι’ ἀδικίας, τὰς ὁποίας προσωπικῶς τοῦ ἔκαμεν ἐκείνος.

Τοῦ εἶχε κάμει τίποτε; Βεβαίως ὄχι. Ἄν ἡ ψυχὴ τοῦ Εὐδήμου ἠρώτο τὰ βάθη τῆς ὑποστάσεώς της ἐν εἰλικρινείᾳ, αὐτὴ θὰ τοῦ ἀπήντα, ὅτι ὁ Ἀκάνθος οὐδὲν κακὸν ἀτομικῶς εἰς αὐτὸν τοῦ ἔκαμεν, οὐδεμίαν βλάβην, οὐδεμίαν ζημίαν.

Μήπως, ἄρα γε, ὠργίζετο ἡ συνείδησις τοῦ νέου διὰ τὰ ἀδικήματα, τὰ ὁποία πρὸς τοὺς ἄλλους ἔκαμεν ὁ υἱὸς τοῦ τραπέζιτου;

Ἄλλ’ ὄχι, τὸ αἰσθημα αὐτὸ ἦτο ἰσχυρότερον, ὥστε νὰ νομισθῇ, ὅτι προήρχετο μόνον ἐκ τῶν πρὸς τρίτους κακῶν Ἡ ψυχὴ του, ἄρα γε, παρεπλανᾶτο;

Ὅχι σπανίως ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἐκδηλώνει μίαν αὐτῆς διάθεσιν, ἡ ὁποία, καθὼς τὸ ἐνστικτον, εἶναι σοφὴ. Πηγάζει πάντοτε ἀπὸ λόγους ἐνδομύχους, ἰσχυροῦς, τοὺς ὁποίους ὁμοῦ ἡ διανοητικὴ ἐρευνα τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀντιλαμβάνεται καὶ συνεπῶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐξετάσῃ. Πολλάκις εἰμεθα λυπημένοι ἢ φαιδροὶ καὶ, ἐνῶ ἡ σκέψις μας δὲν κατορθώνει ν’ ἀνακαλύψῃ τὸν λόγον καὶ ἐπιπλήττει μάλιστα τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην παράλογον κατάστασιν, τὸ ἄλλο ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ψυχὴ προησθάνετο. Ὅχι ἀπαξ αἰσθανόμεθα ἐξ αἰφνιδίαν συμπάθειαν ἢ ἀντιπάθειαν πρὸς ἐν πρόσωπον, καὶ τὸ αἰσθημά μας αὐτὸ δὲν τὸ στηρίζομεν εἰς πρακτικόν τινα λόγον, ἀποροῦμεν μετὰ τὴν ἰδιοτροπίαν ἐκείνην τῆς ψυχῆς μας, ἀλλ’ ἡ ἐπαύριον θὰ μᾶς ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν εἶχεν ἄδικον.

(ἀκολουθεῖ)

Κ. Σ. ΚΑΪΡΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Πέραν, Καλιοντζή-νουλίου, 66.

Δέχεται 1—4 μ. μ.

61

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ
ΜΑΪΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(συνέχεια από σελ. 394)

— Ὅχι, κύριοι, ὄχι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, οὕτως ἓνα κομμάτι σιδήρου θὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὡς τὸ ὑπόσχομαι. Τί θὰ περδίσαι, ἂν ἐναντιωθῆτε εἰς τὴν κατοχὴν μας αὐτήν; Σήμερον ἡ αὔριον θ’ ἀναγκασθῆτε νὰ ἀναγνωρίσετε τὰ δικαιώματά μας, τότε ὁμοῦ δὲν θὰ ἔχωμεν πρὸς αὐτὰς κολὰς διαθέσεις πρὸς ὑμᾶς, οὕτως θὰ σᾶς ἀποζημιώσωμεν.

Ὁ Κράνστον ἐφάνη, ὅτι ἐσκέπτετο πρὸς στιγμὴν. Ἰσως μάλιστα νὰ ἦτο διατεθειμένος, ὅπως δεχθῆ ἄποιον συμβιβασμόν, ὅτε ὁ τραπέζιτης ἐφώνησε:

— Νὰ συμβιβασθῶ μετὰ τὸν Δούλ ἐγώ; Ποιῶ! Ἐνὰ ἀχρεῖον, ὁ ὁποῖος κάμνει τὰ πάντα νὰ με καταστρέψῃ! Ὡ, ἄλλο δὲν εὐχομαι, παρὰ νὰ τὸν εὕρω στὸν δρόμο μου.

— Κύριε Λόουελ, τῷ λέγει ὁ Ἰσραηλίστατος, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ παραφέρεσθε καὶ νὰ τρέφατε ἠπιώτερα αἰσθητά.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ τραπέζιτης, ἂν ἔβαλα ἓνα τόσο μεγάλο κεφάλαιον διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν αὐτήν, δὲν τὰ ἔσαμα, διὰ νὰ μοιρασθῶ τὰ κέρδη μετὰ τὸν Δούλ.

— Αἱ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Μονταρέ, δὲν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτε; Ὁ ἀποζημιώσω τοὺς κυρίους αὐτοὺς ἀπὸ τὸ μεριδίον μου.

Ὁ Ἐρρίκος προσεπάθει νὰ κατασκευάσῃ τὴν ἀκαιρον ἀντίστασιν τοῦ Λόουελ, ὅτι μίαν ἐμφάνισιν ἀκατάλληλος περιέλαξε τὴν κατῴριστον. Ἡ Μαίρη εἶχεν ἀυπομονήσῃ καὶ ἦτο ἀνήσυχος. Ἐπεισε, λοιπόν, τὸν Γκρήν νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐν πρα-

ξικόπημα. Ἐπρόκειτο νὰ ἀποσπάσῃ τοὺς ἐργάτας ἀπὸ τὸν Κράνστον, εἴτε με πειθῶ, εἴτε με ἀπειλήν. Ὁ Γκρήν ἠγαπήτω πάρα πολὺ ἀπὸ τοὺς ἰδιούτους τοῦ ἐργάτου καὶ δὲν ἠγάπα, βεβαίως, τὸν Κράνστον, ὁ χαρακτήρ του ὁ γλυκὺς καὶ ἀναποφασιστος, ἐπέκλυσε εἰς τὴν ἐνεργητικότητά της Μαίρης. Δυστυχῶς τὸ ἄγχισμα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἦτο καλόν, ἐπρόκειτο νὰ διευθύνῃ μία γυνὴ καὶ μάλιστα ἡ νευρικωτέρα τῶν γυναικῶν.

Ἡ Μαίρη καὶ ὁ ἀρχιτέκτων παρεκέμισαν τὸ γειτονικὸν δάσος καὶ ἐφθάσαν, καθ’ ἣν στιγμὴν ὁ Κράνστον ἦτο ἐτοιμος νὰ συνάψῃ συμβιβασμόν μετὰ τὸν Ἐρρίκον καὶ ἐλεγεν εἰς τὸν Λόουελ μετὰ τόνον:

— Πρέπει νὰ διαλύσετε τὰς αἰσχρολογικὰς διαφοράς σας σπῆτι σας!

— Στὸ σπῆτι μας εἴμεθα! τοῦ ἀπήντησεν ἡ Μαίρη μετὰ ὑπεροψίαν, καὶ σᾶς συμβουλεύω νὰ φύγετε ἀπ’ ἐδῶ σὺ καὶ οἱ ἰδιοί σου!

Ὁ Ἐρρίκος ἐστράφη πρὸς αὐτήν καὶ τῆς ἐρριπὴ βλέμμα ἐπιπλήξεως, διότι δὲν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν της, ὁ Φαγιὰλ δὲν ἀφῆκε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἐκείνη ἡ εὐκαιρία καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς μεταλλωρῆτους, εἶπε:

— Τ’ ἀκούσατε, φίλοι μου; ἀκούσατε τί σᾶς εἶπεν ἡ ὡραία αὐτὴ δεσποινίς; θέλει νὰ φύγετε σεῖς ἀπ’ ἐδῶ, διὰ νὰ δώσῃ τὴν θέσιν σας εἰς τοὺς δούλους της!

Φωναὶ, κραυγαί, σφυρίγματα καὶ ἀπειλαὶ ἠκούσθησαν, προσερχόμενοι ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκείνο τῶν ἐργατῶν, ἀκόμη καὶ αἱ γυναῖκες τῶν προσετέθησαν, διὰ νὰ ἐνώσουν τὰς κατάρτας τῶν μετὰ τὰς φωνὰς ἐκείνων. Ἡ Μαίρη, παρὰ τὸ θάρρος της, ἤρριψε νὰ τρέμῃ ἀπέναντι τῆς μαινομένης ἐκείνης ὁμάδος καὶ ἐσπευσε ν’ ἀνασύρῃ ἀπὸ τὴν τσέπην της ἐν μικρὸν περιστροφῶν, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρει μαζί της. Ὁ Ἐρρίκος τῆς τὸ ἐσήρην ἀποτόμως, ἀλλ’ αὐτὴ ἡ χειρονομία τῆς ἀπειλῆς δὲν ἐμείναν ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὸν ὄχλον, ὁ ὁποῖος ἐξήμισε τότε τὴν θύελλαν. Μαρμαίκα ἐκπυροσκοπητικῶς ἠκούσθησαν, προσερχόμενοι ἀπὸ τὴν ὁμάδα τοῦ Φλωριδοῦ. Μία σφαῖρα ἐκτύπησε τὸ φουσιάνι τῆς δ. Λόουελ, μία ἄλλη τὸ καπέλλο τοῦ ἱατροῦ, ὁ

ὁποῖος περιορίσθη νὰ φωνάξῃ μετὰ πρωτοφανῆ ψυχραιμίαν:

— Καὶ ἂν σκοτώσατε τὸν γιατρό σας, ποῖος θὰ σᾶς γιατρέψῃ τὰ σπασμένα χέρια σας;

Τρίτη σφαῖρα μόλις εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς Ἀθανασίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐταράχθη διόλου. Ἐξήτησε μόνον νὰ ἰδῇ ἀπὸ ποῖον προήλθαν ἡ σφαῖρα καὶ εἶδε τὸν Ναγκέκα νὰ κρύβεται ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐργάτας.

Ὁ Τηλέμαχος ἐπρόβηξεν ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν μακρὰν μάχαιραν, ὁ Λόουελ ἐγέμισε τὸ τουφέκι του, ὁ Στράτημβεργ καὶ οἱ ἐργάται του ἠτοιμάσθησαν νὰ ἀπαντήσουν μετὰ τῆς καρβίνου των καὶ οἱ ἐργάται τοῦ Γκρήν, βλέποντες, ὅτι ὁ κύριος ταν εὐρίσκειται ἐν κινδύνῳ, τὸν περιετριγύρισαν.

Ὁ ἱατρός, ὁ πατὴρ Ἀθανασίου καὶ ὁ Ἐρρίκος τοὺς συνεκράτησαν.

— Ὅχι, ὄχι, ἐφώνησεν ὁ ἱεραπόστολος. Δὲν ἤλθσαμεν μετὰ τὴν βίαν νὰ σᾶς πείσωμεν. Καὶ εἰς τὸ ἓνα μέρος καὶ εἰς τὸ ἄλλο ὑπάρχουν πραγματικὰ δικαιώματα ἢ ἀξιώσεις τι ὑλάχιστον, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ σιζητηθῶν φιλικῶς. Ἐχομεν καιρὸν νὰ σκεφθῶμεν. Ἄν ὑπάρχῃ ἐδῶ κάποιος, ποῦ ἔχει κακὰς διαθέσεις, ἡ πλειονότης ἀποκαλεῖται ἀπὸ τιμίους ἀνθρώπους καὶ οὕτως ἐγώ, οὕτως ὁ ἀνεπιός μου θέλομεν νὰ κερθῇ ἀδίκως οἱμαθῶν. Ἄς ἀποσυρθῶμεν! (ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥΡΚ-ΤΑΤΛΗΣΗ

Γλυκίσματα διάφορα, τσοκολάτες, μπουλαμάδες κλπ. προϊόντα γνήσια ἐκ σταφυλῶν τοῦ ἐν Οὐσα εἰφ ἐργοστασίου ΦΟΥΑΤ καὶ Σας εὐρίσκονται παρὰ τοῖς κυρίοις

Γ. Δημητριάδῃ καὶ Ι. Ἀντωνιάδῃ, ἐν Πόλει, Βαλὺκ Ποζόρ, Τασταλάρ, 209 καὶ 155. Τηλέφωνον: Σταμπούλ, 540.

Ὁ ἀπαξ δοκιμᾶζων αὐτὰ, ἀδύνατον νὰ μὴ γίνῃ τακτικῶς ἀγοραστῆς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΕΡΒΑΝΙΔΗΣ

Την Τρίτην 30 Ιανουαρίου ή φθονερά "Ατρο-
πος έβλεψε τό νήμα τής ζωής του γνωστού Ιατρού
Δημητρίου Σερβανίδου. Έκοψε τήν ζωήν του
και έσκόρπισε τό πένθος εις τήν οικογένειαν, τά
τέκνα του, τούς οικείους του, οι οποίοι τον έλά-
τρουν, και εις τούς λοιπούς φίλους και γνωστούς,
οι οποίοι έγνώρισαν τον χρηστόν χαρακτήρα του.

Πόσον αξιόπαιστος χαρακτήρ! Οικογενειάρχης,
υπήρξε τό πρότυπον ενός βαθέως συναισθηατομέ-
νου τήν άποστολήν αυτού πατρός. Έκ μικράς ήδη
ήλικίας άντρουφήσας αυτός εις τήν γαλήνην πατρι-
κής μερίμνης και ποθηγαίησεως ήθικής, ποθών
δύ όρμησφύτως τήν σπουδήν και τήν παιδείαν,
διηυθύνθη εκ τής πατρίδος αυτού των Σα-
ράντα Έκκλησιών εις τήν πρωτεύουσάν και, εισ-
αχθείς εις τήν ένταύθα Ιατρικήν Σχολήν, κατώφ-
θως, μόνος έξεστρίσκων τά υλικά μέσα και άνευ
ουδέμιός άλλουθεν βοήθειας, να άποπερατώσῃ τās
σπουδάς αυτού. Διά και γενόμενος πατήρ, ουδέν
άλλο έπεζήτησε, παρά κώς να δώσῃ εις τά τέκνα
του εκείνο, διά τό όποιον αυτός ένταύθια, τά
γράμματα και τήν παιδείαν. Ο σκοπός του, ή
διήκουσα Ιδέα του, ως οικογενειάρχου, υπήρξεν
αυτή. Πόσον τοιαύτη Ιδέα είναι αξία έξάρσεως
και έπαίνου, εύνόητον. Εις άποχήν, καθ' ήν ή ζω-
τικότης και ή δύναμις μιάς φυλής έξαρτάται εκ
του ποσού των φώτων των πεφωτισμένων μελών,
τά όποια έχει αυτη να παρασείσῃ, πατέρες ούτω
σκαπτόμενοι, ως ο άειμνηστος, δέν είναι δυνατόν,
παρά να έπισπάρωσιν άμέριστον τον έπαινον και
να προβάλλωνται έσοσι ως πρότυπα εις τόσους
πεκτημένους τά μέσα και όλιγογούντας περι τής
άνωτέρας παιδεύσεως των υιών των. Και ο ζήλος
του μακαρίτου δέν άπέβη ότελεσφόρητος. Άπο-
θνήσκων, ήδύνατο να κωχηθῃ, ότι ειχεν υιόν άπό-
φοιτον τής ένταύθα Νομικής Σχολής και κατέ-
χοντα έπιζήλον θέσιν εν τῷ Δημοσίῳ Χρέει, και
έτερον, άφύετος άποπερατώντα τās σπουδάς μηχαν-
ικής εν Έσπερίῳ. Άλλ' ο άοιδιμος υπήρξε και
άπό κοινοιατικής άπόψεως πολίτης γόνιμος εις έρ-
γασίαν άθόρυβον και φιλανθρωπικήν. Εύσυνειδη-
τος εν τῷ έκτελέσει του Ιατρικού αυτού έργου,
δέν περιωρίζετο να παρέχῃ τήν θεράπείαν εις
μόνους τούς θυμαμένους να διαθέσωσι τά υλικά
μέσα, άλλα ταύτοχρόνως, ακούραστος, πλήρης
πνεύματος φιλανθρωπίας και άλτρουισμού, παρεί-
χεν αυτην δωρεάν εις τόσους και τόσους όμογε-
νείς πτωχούς και στερουμένους, τούς όποιους συν-
ήντα εις τά διάφορα νοσοκομεία, όπου ως Ιατρός
υπήρξε. Διά τούτο και ή εκδήλωσις του πένθους
υπήρξε κοινή. Όλοι οι γνωρισαντες τον άειμνη-
στον, έσπευσαν να παρακολουθήσωσι τήν έμφοράν
του και να προπέμψωσι διά των εύχών των εις
τήν άνάπαυσιν των δικαίων και χρηστών άκείνου,
οστις εν τῷ ζωῷ ουδέν άλλο έπεζήτησε, παρά τό
καλόν. Παρά τό πῶς να κοταστῇ ώφέλιμος εις
τούς άλλους, εις τήν οικογένειάν του, εις τούς
όμογενείς του δι' έργασίας συντόνου, εύσυνειδή-
του, άλτρουιστικής.

Η κηδεία του έτελέσθη τήν έπιούσαν εν τῷ εν
Πέραν Ιερῷ ναῷ τής Άγίας Τριάδος, προεξα-
ρχοντος του άγίου Σταυρουπόλεως.

Εις πάντας τούς συμμασχόντας εις τήν κη-
δείαν του άειμνήστου, ή βαρυσυνθούσα οικογέ-
νεια άμφράζει τās θερμάς αυτης εύχαριστίας.

ΕΛΕΝΗ Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Πρότυπον έστρέτου οικοδεσποίνης, συζύγου και
μητρός, ή Έλένη Π. Κωνσταντινίδου, παρά τās
περιθάλψεις τής έπιστήμης και τήν στεργήν έφω-
σιωμένης οικογενείας, όπαιτη, μόλις τεσσαρεκον-
τεθτις, εκ των άγκάλων οιζύγου, τέκνων, μητρός
και αδελφών, καταλιπεσα αυταίς τήν οδύνην. Ο
θάνατος έπῆλθε τήν 1 Φεβρουαρίου, ή δε κηδεία
αυτης έγένετο τήν έπιούσαν εν τῷ ναῷ των Εισο-
δίων τής Παιαγίας του Πέραν, προεξάρχοντες
του άγίου Σταυρουπόλεως, ένθα συνεκεντράθησαν
παρά τό φέρετρον αυτης πολλοί εκ των έπιμύφ-

των τās άρετάς τής άοιδίμου, συλλυπηθέντες τούς
άπορηγορήτους αυτής οικείους, πρὸς ους και
ήμεις άπευθύνομεν τά θερμά μας συλλυπητήρια.
Άντι στεφάνων επί τής σορού τής άοιδίμου,
προσέφερον οι κύριοι: Ηλίας Μακρόπουλος γρ.
250, Κωνστ. Μακρόπουλος 200, οικογένεια Π.
Βασιλειάδου 100, οικογένεια Άν. Χουνοπούλου
100, Ν.Χ" Β. Φασλάκας 100, Δημοστ. Μακρόπουλος
50 και Μαρκούμιος Χ" Μερκουριάδης 200, ήτοι εν
συνόλω γρόσια 1000, άτινα και έπεσάλησαν εις
τόν κ. Πρόδρομον Μακρόπουλον εν Συνασῷ, έξ
ής κατήγετο, όπως επί τῷ τεσσαρακονθήμεῳ
μνημοσίῳ αυτης παραθήσῃ γέυμα εις τούς αυτόθι-
πτωχούς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Μόλις είκοσαετής, ο φέρβλις και συμπαθής
νέος Γεώργιος Κυριαζής, κατέλιπε τήν 26 Ιανουα-
ρίου τον επίκαιρον βίον εν Χαλκηδόνι, προσβλη-
θείς εκ μολυσματικού νοσήματος. Εύγένεια ψυχής,
λεπτότης αίσθημάτων και άρεταί έστόλιζον τον
άμοιρον νέον, οστις, έξασκόν τον ήπάγγελμα του



όδοντοίατρού, προκινώζετο πολλά τά καλά διά
τήν οικογένειάν του και τήν κοινωνίαν.
Η κηδεία του έγινε τήν επαύριον του
θανάτου εν μεγάλη συγκινήσει και εν ειλικρινεί
συμμετοχῇ πάντων πρὸς τό πένθος των οικείων
αυτου. Καταλείπει άπορηγορήτους γονείς, αδελφόν
και αδελφήν, ους συλλυπούμεθα εκ καρδίας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΔΗΣ

Μετά βραχείαν νόσον, βληθείς υπό βροστολοι-
γού έπιδημίας, έξεμέτησος τό ζήν τήν Κυριακήν
εν τῷ περσιῳ τεσοκρομείῳ ο Δημήτριος Παπα-
κυριάδης. Ο μεταστάς, Μακεδών τήν πατρίδα,
έξηκοντοετής περιέπευ τήν ήλικίαν, διακρίθη διά
τήν φιλοποιάν και τήν δρασίν αυτου εν τῷ
έμπορικῷ κόσμῳ Βαβῶ Έσκή, όπλασίον κολλής
έκτιμήσεως και σεβασμού.

Επίσης ήτο τύπος οικογενειάρχου χρηστού και
φιλοόμου πολίτην, έχων εν τῷ καρδίῳ του και
άνθοδέσμην άρετών, δι' όν και φαίνεται χρείσι-
μος και ώφέλιμος εις τούς άλλους.

Η κηδεία του μεταστάτης έγινε τήν επαύ-
ριον εν τῷ Ιερῷ ναῷ τής Έλπίδος Κωνσκαλίου,
προεξάρχοντος του άρχιερατικῶς προϊσταμένου

τῆς κοινότητος, οστις και έξεφώνησε συγκινητικόν
λόγον. Μεθ' ο δ νεκρός μεταφέρθη εις Βαλουκλή,
ένθα και έτάφη.

Άπευθύνομεν τά θερμά μας συλλυπητήρια εις
τήν οικογένειαν του άοιδίμου, εύχόμενοι αυτῷ
τήν μνήμην αινίαν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Συνασίον Τζιβαλίου. — Διά του πανσοιολ.
Δευταρθέοντος κ. Κυρίλλου, τά τέκνα του μακαρί-
του Κωνστ. Ζιχαριάδου, καθηγητού τής Μ. του
Γ. Σχολής, προσέφερον, άντι έτησίου μνημοσύνου,
γρ. 2000, όπως παρατεθῇ γέυμα εις τούς πρόσ-
φυγας και άπόρους μαθητάς τής κοινότητος Τζι-
βαλίου κατά τήν Κυριακήν 4 Φεβρουαρίου, επέ-
τειον του θανάτου του μακαρίτου. Επίσης υπέρ
του αυτού συσσιτίου προσέφερον: ο κ. Μιχαήλ
Δομνιάν γρ. 500, άνώνυμος, διά τής δ. Αντιόπης
Άνδρεάδου 200, ή κ. Άννα Κονιόρδου, επί τῷ
βαπτίσει τής θυγατρός αυτής, 100, ή κ. Παπα-
δοπούλου, διά τής δ. Άλεξ. Βούτα, 200, οι κύριοι
Διαμαντής Σίμου 100, Λεων. Γ. Γιασημακόπουλος,
άντι στεφάνου επί τής σορού Μαλκομένης Βογια-
τέγγου 100. Ισαάκ Μαυρόπουλος 100, Ιορδάνης
Ταυζόγλου 200, Μ. Κασαπίδης 100, Σ. Καρολίδης
100, Κατσουραδής 50, Καλαρώνης 100, Τσίπου 40,
Πίντσας 100, Ντίλος 200, Σωτηριάδης 100, Νου-
ρης 100 και Ζεκής 100. Πρὸς πάντας τούς αξιο-
τίμους τούτους δωρητάς ή έπιτροπή έμφράζει
θερμάς εύχαριστίας.

Συνασίον Συνασού. — Ο κ. Γεώργιος Στ. Κων-
στατινίδης, άντι καταθέσεως στεφάνου επί τής
σορού τής άοιδίμου Έλένης Π. Κωνσταντινίδου,
προσέφερε λίρας 2, ο δέ πατήρ Μανεξόπουλος,
προϊστάμενος Διπλοκονίου, προσέφερε λίρας 30
εκ των προσόδων τής παραστάσεως, ήν αυτος
διοργάνωσε ταυταίως. Έμφράζονται αυτοίς αι
εύχαριστίαι τής έπιτροπῆς.

Τά καλλέτερα κρασιά,
τά εύγευστότερα ρακιά,
ως και τό περιώνυμον ήδύποτον:
«Τριαντάφυλλον του Βοσπόρου»
εις τās άποθήκας
Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
en Γαλατῶ, Θεσμινετιλίε, 26—20, Τηλέφ. 1105.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς τούς καταναλωτάς οίνοπνευμα-
τωδών ποτών.

Όσοι θέλετε να δοκιμάσετε γνήσια
κρασιά και εύγευστα ρακιά, άποταθῆτε
εις τούς κυρίους Θωμάν Παπαζιώγαν
και Ιωάννην Νομικόν, εν Μικρῷ Έθνικῷ
χάν, αριθμ. 17, Γαλατῶ. Παρά τοίς ίδίοις
εύρίσκονται κονιάκ παλαιά εις φιάλας και
εις βαρέλια, καθώς και λικέρ ήγγυημένα
εις φιάλας κτλ.

ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΕΙΟΝ
ΑΛΕΞ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
en Γαλατῶ, Μικρὸν Έθνικὸν Χάνιον, 5
Τηλέφ. Ρέρα, 1453.
Φάρμακα πάντοτε ναπό-
τατα. Όλοι αι έγκώριοι και
εύρωπαίμαι σκευασίαι. Εύ-
συνείδητος έξυπηρέτησις
των φαρμακοποιών. Έγμαι-
ρος και πιστή έντέλεσις των
εκ των έπαρχίων παραγγε-
λιών των φαρμακοποιών. Τιμαί λογαί.

Εἰς τρόπος.

Μέτρα και μέτρα.

'Αφέλεια.



— Διαβάζω τὸν γάμο ἑνὸς πλουσίου με μιά πλουσία.
— Καὶ ὅμως ἔπρεπε οἱ πλούσιοι νὰ παίρνουν τῆς φτωχῆς.
— Γιατί αὐτό;
— Για νὰ μένουν ἡ πλούσιες διαθέσιμες.



— Αὐτός, φίλε μου, καλὰ θὰ ἔκανε, ἀντὶ νὰ γράφῃ ποιήματα, νὰ γίνῃ πακουτσῆς.
— Ἰσια-Ἰσια καὶ αὐτὸ δὲν εἰσπαρεῖ νὰ κόμῃ, ἀφοῦ δὲν ἔχει διόλου ἀτιληψιν τοῦ... μέτρου.



— Πρόσεξε, Κατίνα, τὸ μανίμι τῆς μπλούζας σου βουτᾶ μέσα στὴ σουπιά.
— Δὲν πειράζει, κυρία, φορῶ τὴν λερωμένη μπλουζά μου.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

— Ὦ! δεσποινίς! δὲν ξέρετε πόσον εἶμαι εὐτυχῆς, ποῦ σὰς συναντῶ ἔτσι ἀπροσδοκῆτως. Καὶ ξέρετε! ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἶχα δώσει πίστιν εἰς τὰ ὄνειρα, οὔτε παραδέχομαι τὸ περὶ τηλεπαθείας ἄδόμενα. Ἀλλὰ τώρα ὠρισμένως ἔχω ἀλλάξει γνώμην, διότι ἐπέισθην ὀφθαλμοφανῶς, ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι μῦθοι, ὅτι πράγματι ἡ ψυχὴ μας ἐνίοτε ὑφίσταται κάποιαν ἐπίδρασιν ἀγνώστων φαινομένων, τὰ ὅποια δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε, παρὰ μία πιστὴ ἀπεικόνισις τῶν ὅσων μέλλουν νὰ μᾶς συμβῶν. Φαντασθῆτε, ὅτι πρὸς ἀκριβῶς ἔδλεπα, ὅτι σὰς συνήνησα ἔδω, σ' αὐτὸ τὸ μέρος, κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν πρασινάδα...

— Ποιὰ πρασινάδα! δὲν ὑπάρχει τίποτε πρασινάδα πουθενά!

— Ἄ! δὲν ὑπάρχει πρασινάδα; περίεργον! λέτε νὰ ἔκαμα λάθος; Ἄς εἶναι, μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι πρασινάδα! Ἐφορούσατε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ φουστάνι, τὸ ὅποιον σὰς πηγαίνει θαυμάσια, τὸ μόδ...

— Μὲ συγχωρεῖτε! αὐτὸ δὲν εἶναι μόδ· τὸ μόδ δὲν εἶναι τῆς μόδας τώρα!

— Μὰ περίεργον πρᾶγμα! θαρρῶ, ὅτι τὸ βλέπω ἀκόμῃ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔκαμα τέτοιο λάθος! Ἄς εἶναι! μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι μόδ... Τί θὰ πῆ τηλεπάθεια! εἶναι φοβερόν, καταπληκτικόν, μυστηριώδες! Ἄν σὰς πῶ, ὅτι καὶ τὰ λουλούδια τοῦ καπέλλου σας τὰ θυμοῦμαι; Ἦσαν ἀπαράλλακτα ὅπως αὐτά!

— Εἶναι περίεργος ἡ ἰδικὴ σας τηλεπάθεια! σὰς

Γνήσιοι οἶνοι καὶ εἰνοπνευμτώδη ποτὰ, προελεύσεως Γανοχώρων, εἰς τιμὰς συγκραταβητικὰς, εὐρίσκονται εἰς τὰς φημισμένας ἀποθήκας

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΦΩΚΙΔΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμεντζιλίῳ, 102.

Ὅποιος θέλει τὴν ἐγείαν του, ἄς τὰ προσηρῆσθ.

κάμει νὰ βλέπατε πράγματα ὀλοτελῶς φαντασιώδη, ἀφοῦ τὸ καπέλλο, ποῦ φορῶ, ὄχι μόνον δὲν ἔχει λουλούδια, ἀλλ' εἶναι ἓνα ἀειλούστατο ἄσπρο σκουφί.

— Μὰ μπορεῖ νὰ ἦταν καὶ σκουφί, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει μὲ λουλούδια. Θεέ μου, αὐτὴ ἡ τηλεπάθεια! πρὸ παντός, ἔστιν κἀνεὶς ἀγαπᾶ με τὴν ἰσρὰν φλόγα, ποῦ ναιῶθα ἐγὼ. Δότες μου τὸ χεράκι σας, παρακαλῶ, διότι καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἔδλεπα, καὶ μάλιστα τόσον ζωντανά, ὥστε, ὅταν ἐξύπνησα, εὐρέθην κρατῶν τὸ χερί μου σφιχτά. Ἐδέησε νὰ περάσῃ ἀκριβῶς διὰ τὸ χερί μου τοῦ καταλάβω, ὅτι κρατοῦσα τὸ δικό μου χερί! Τί φρονεῖτε σεῖς δι' ὅλα αὐτά;

— Ἐγὼ πάντοτε παραδέχομαι τὴν τηλεπα-

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ «ΑΝΑΤΟΛΗ»

ΘΩΜΑ ΔΟΣΟΠΟΥΛΟΥ

Πέραν, Γαλατῆ-Σεραί,

παραπλευρῶς τοῦ Πασαῶ δ' Ὁρώπ.

Ἐκλεκτότης ὑλικῶν. Καθαριότης, προθυμία, περιποίησις. Τιμαὶ λογικαί.

Ἡ «Ἀνατολή» εἶναι τὸ κέντρον τοῦ καλοῦ περαϊκοῦ κόσμου.

Πολλὰ οἰκογένεια τοῦ Πέραν προμηθεύονται, διὰ τὸ οἰκονομικώτερον, τὰ φαγητὰ των ἀπὸ τὸ ἐστιατόριον τοῦτο.

Εἶναι τὸ ἐντευκτήριον ὄλων τῶν κυριῶν τοῦ Πέραν τὸ κατάστημα

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΩΛΟΚΩΤΟΥ,

Πέραν, Γαλατῆ-Σεραί, ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Πασαῶ

Ἄξναβούρ, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν.

Ἐκεῖ εὐρίσκετε πάντοτε τὰ καλλίτερα καὶ τὰ ἐκλεκτότερα ἱμπρισίμια, μετὰξια, μακαράδες, κλωσταῖς καὶ ὄλα τὰ ἀναγκασιούντα διὰ ράψιμο καὶ κέντημα.

Μὴ λείψετε νὰ περάσετε ἀπ' ἐκεῖ δὲ μείνετε καταγοητευμένοι ἀπὸ τὴν ποιότητα καὶ τὴν περιποίησιν.

θειαν. Τὴν σημερινὴν μας συνάντησιν ἔξαφνα τὴν εἶδα πρὸς ὀλοζώντανην!

— Τί λέτε; μὰ μὲ κάμπετε πανευτυχῆ! Λέτε, λοιπόν, τί ἄλλο εἶδετε;

— Ὅτι περνούσαμε μπροστὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον καὶ ἔαερένατε νὰ μὲ τρατᾶρετε γλύκισμα...

— Ποτὲ δὲν θάκαμα εὐτὴν τὴν ἀνοησίαν, διότι τὰ γλυκύσματα τώρα δὲν ξέρετε πόσο βαρυστόμαχα εἶναι. Θεὸς φυλέξοι νὰ πάθῃ τίποτε τὸ στομάχι σας!

— Κατόπιν ἐσταθήκαμε σ' αὐτὸ τὸ κοσμηματοπωλεῖον· μιά ἀλυσιδίτσα μοῦ εἶχε κτυπήσει στὰ μάτια· εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ποῦ βλέπετε. Σεῖς ἐννοῦσατε νὰ μοῦ τὴν ἀγοράσετε.

— Ἄ, μᾶ! δὲν εἶμαι τόσον κουτός· αὐτοὶ οἱ κοσμηματοπῶλαι εἶναι ὄλοι ἀσυναίδητοι· σοῦ δίδουν τὸ μπακίρι γιὰ μάλαμα...

— Κατόπιν ἐφθάσαμεν, ὅπως τώρα, μπροστὰ στὸν κινηματογράφον...

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι δὲν σὰς ἀφήμα νὰ μπῆτε μέσα, διότι οἱ κινηματογράφοι, ὡς ἐκ τῆς κοσμοπλημμύρας, εἶναι πολὺ ἀκάθαρτοι, καὶ ἔπειτα, περιστάνουν πρὸς ἄγρια ἀνίθικα. Τέλος πάντων, ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τί εἶδατε;

— Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, εἶδα, ὅτι εἶσαι ἓνα κτήνος, ὅτι δὲν ἔχεις δεκάρα, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ πᾶς εἴτε σ' ἓνα κινηματογράφο, καί, κατὰ συνέπειαν, τὸ ὄνειρόν μου διελύθη.

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

ΝΕΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ο. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΕΝ ΠΕΡΑΝ,

Μπουγιούκ Παρμακ-καπού, Γενί Γιόλ, 1.

Πιστὴ καὶ ἐπακριβῆς ἐκτέλεσις τῶν συνταγῶν. Ναυπότης φαρμάκων καὶ ποιότης ἀρίστη. Προθυμία καὶ ταχύτης. — Τιμαὶ προσιταί.